

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

เพลงพินธนา

ศรัณญ์ชล (Clear Ice)

Sea Breeze... Sweet Trang

ความรู้สึที่ดี... ที่เรียกว่ารัก ชุณพิเศษ เพชรพินธนา

ศรีกัญชล (Clear Ice) เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0794-5

ภาพประกอบ ณิชนนท์ พงศ์นิพัทธ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เชื่อว่าหลายคนคงเคยได้ยินชื่องาน ‘วิวาห์ใต้สมุทร’ ซึ่งเปรียบเสมือนโลโก้ของจังหวัดตรังกันมาบ้างใช้มั้ยคะ แล้วคุณนักอ่านที่รักเคยสงสัยหรือเปล่าว่างานนี้จัดขึ้นเพื่ออะไร ใครเป็นคนจัด แล้วทำไมผู้คนทั้งไทยและเทศจึงให้ความสนใจกันนัก ฯลฯ

เมื่อเป็นเช่นนี้ แจ่มใสจึงปิ้งไอเดียจัดทำโปรเจกต์พิเศษเกี่ยวกับงานวิวาห์ใต้สมุทรมาฝากกันค่ะ โปรเจกต์ที่ว่านี้ก็คือ ‘Sea Breeze... Sweet Trang’ ซึ่งเราภูมิใจนำเสนอมากๆ และได้รับความร่วมมือจากนักเขียนสี่ท่าน สีสไตล์ ที่มาพร้อมกับนิยายสนุกๆ สีสชาติ ได้แก่

- 1) เพรงพันธนา โดย ศรัณญ์ชล (Clear Ice)
- 2) หัวใจรับอรุณ โดย tintin
- 3) ปราการรัก (ไม่) ร้าย โดย อัญชรัย
- 4) ปาฏิหาริย์หวานใจ โดย ปริญญ์

จะเป็นยังไงนะถ้าวันหนึ่งเราทิ้งหัวใจของตัวเองไว้ในดินแดนแสนไกล แต่ก็ไม่เคยลืมเรื่องราวความรักในครั้งนั้นได้เลย แบบนี้คงต้องไปถาม ‘แทนคุณ’ ลูกชายคนที่สี่แห่งบ้านภูมิภูรา และคอลัมน์นิสต์สาวอย่าง ‘เมลิสสา’ ซะละมั่ง เพราะสองคนนี้น่ะเผชิญเหตุการณ์ที่ยกตัวอย่างมากันโดยตรงเลย และงานวิวาห์ใต้สมุทรปีนี้ก็ทำให้พวกเขาได้พบกัน พร้อมกับเรื่องราวแต่หนหลังที่ย้อนกลับมาในห้วงความทรงจำความเอาแต่ใจของชายหนุ่มและการกระทบกระทั่งแบบพ่อแง่มองอนจะทำให้ทั้งคู่ลงเอยกันได้หรือเปล่า เราตามไปลุ้นกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

พอเห็นชื่อนักเขียนบนหน้าปกว่า ‘ศรัณญ์ชล’ บางคนคงแอบบ่นอยู่ในใจว่า ‘Clear Ice’ เพิ่มนามปากกาอีกแล้ว

‘Clear Ice’ เป็นนามปากกาที่ผูกพันเพราะใช้ร่วมงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสตั้งแต่เล่มแรก แต่ก็มีความตั้งใจที่มีมานานเช่นกันว่าอยากมีนามปากกาเป็นภาษาไทยที่ใช้ได้กับทุกแนว

‘ศรัณญ์ชล’ เกิดที่กรุงเทพฯ พอจบ ม.5 ก็ใช้วุฒิสอบเทียบสอบชิงทุนไปเรียนต่อด้านวิศวกรรมเคมีที่ประเทศอังกฤษจนจบปริญญาเอก กลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ หลายปีแล้วค่ะ

เนื่องจากเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก เลยขยับมาเขียนเองบ้าง ด้วยความที่รักการท่องเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ อยากรู้ อยากเห็น ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จึงอดไม่ได้ที่จะนำเรื่องต่างๆ มาบอกเล่าสอดแทรกอยู่ในงานเขียนของตัวเอง ด้วยความหวังว่าผู้อ่านจะสนุกสนานไปกับเรื่องราวเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

ฝากผลงานเรื่องนี้และเรื่องอื่นๆ ไว้ด้วยนะคะ ถ้าอ่านแล้วมีความคิดเห็น คำแนะนำ ดิชมอย่างไร แวะคุยกันได้ที่

- Facebook : <http://www.facebook.com/IceStories>
- Blog : <http://clear-ice.bloggang.com>

หรือฝากข้อความไว้ที่เว็บไซต์ของสำนักพิมพ์แจ่มใสก็ได้เช่นกันค่ะ ยินดีเสมอนะคะ ^^

ศรัณญ์ชล (Clear Ice)

คุยกันก่อนอ่าน

นิยายเรื่อง 'เพรงพันนา' ใช้ฉากในจังหวัดตรังและงานวิวาร์ใต้สมุทรที่ถูกจัดขึ้นเพื่อโปรโมตจังหวัดตรังเป็นประจำทุกปี แต่ตัวละครทุกตัวในเรื่องถูกสมมติขึ้นเพื่อความบันเทิงเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีอยู่จริง และผู้เขียนมีการดัดแปลงความจริงคือ งานวิวาร์ใต้สมุทรถูกจัดขึ้นโดยฟองานและแม่งาน 'ครอบครัวโตหับเตียง' แต่ในเรื่อง 'เพรงพันนา' ผู้เขียนได้สร้าง 'ครอบครัวภูมิภูรา' ขึ้นเพื่อใช้ดำเนินเรื่อง

หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความบันเทิงและรู้จักจังหวัดตรังมากขึ้นจากนิยายเรื่องนี้ หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขออภัยไว้แต่เพียงผู้เดียว

บทนำ

เวลา 5.55 น. ณ อ่าวนามา (Na'ama Bay) ชาร์ม เอล ซีคห์ (Sharm El Sheikh) ประเทศอียิปต์

ภายในห้องนอนของอพาร์ทเมนต์หรูริมชายหาด แทนคุณ... เจ้าของห้องซึ่งยังคงนอนอยู่บนเตียงลึมตาตื่นตรงเวลาเดียวกันนี้ ทุกวันราวกับตั่งนาฬิกาปลุก เขาอ้าปากหาวและบิดขี้เกียจอย่างเกียจคร้าน เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือมากำเอาไว้ แล้วหลับตาลงเช่นเดิม อีกห้านาทีต่อมา เป็นเวลา 6.00 น. ตรง เสียงโทรศัพท์สแมกั่วหูกี้ดังขึ้น ริมฝีปากบางบิดเป็นรอยยิ้มขำ นิ้วเรียวกดปุ่มรับสายโดยไม่ต้องดูหน้าจอและยกโทรศัพท์แนบหูทั้งๆ ที่เบลอตกตาทั้งสองข้าง ยังคงปิดสนิท เพราะคนที่โทรศัพท์มาเวลานี้น่าจะเป็นคนในครอบครัวคนใดคนหนึ่ง ซึ่งผลัดกันโทรศัพท์หาเขาเวลาเดียวกันเป็นประจำเกือบทุกวัน

"คร้าบบบ" เขารอกเสียง "คำตอบเหมือนเดิม ผมยังไม่กลับ"

เสียงทอดถอนใจยืดยาวดังจากปลายสาย "เมื่อไหร่จะโตเป็นผู้ใหญ่เสียทีนะคุณ"

"ผมก็โตเป็นผู้ใหญ่แล้วนะครับพี่ไทย" แทนคุณตอบแทนไทย ซึ่งเป็นพี่ชายคนโตพลางยกมือเสยผมที่ปรกหน้าผากไปด้านหลัง "ทำไมที่บ้านถึงยังคิดว่าผมเป็นเด็กอยู่ล่ะ"

"แกจะใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยไม่มีจุดหมายแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้วนะ ควรเริ่มต้นทำอะไรให้เป็นรูปเป็นร่างบ้าง แกอยากทำอะไรที่บ้านก็เป็นแบ็กให้แกได้ทุกอย่าง"

แทนคุณเบ้หน้า เขารู้ดีเสียยิ่งกว่ารู้ว่าบ้าน 'ภูมิภุรา' เป็นให้เขาได้เสียยิ่งกว่า 'แบ็ก' มีธุรกิจของครอบครัวมากมายหลายสาขาที่รอให้เขากลับไปบริหาร หรือถ้าเขาเอ่ยปากอยากทำธุรกิจอย่างอื่น การสนับสนุนทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเงินหรือเส้นสายก็จะหลังไหลเข้ามาชนิดที่ว่าเขาแทบไม่ต้องพยายามกระดิกตัวเสียด้วยซ้ำ แต่เขาไม่อยากจะโตขึ้นภายใต้ร่มเงานั้น อาจเป็นเพราะความหิยในศักดิ์ศรีแบบเด็กๆ ที่อยากยืนหยัดด้วยตัวเองก็ได้

"ผมยังค้นหาตัวเองไม่เจอว่าอยากทำอะไร"

"แกก็เลยจะไม่ทำอะไรเลยงั้นหรือ"

"พี่ไทยพูดอะไรนะ" เขาย้อนถามกลั้วหัวเราะ "ตอนนี้ผมก็ทำงานอยู่นะ มีเงินเดือน พอกินพอใช้ ไม่ได้รบกวนที่บ้านสักแดงเดียว"

"งานครูสอนดำน้ำเนี่ยนะ" แทนไทยเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนนอกอ่อนใจ "มันจะพาแกไปได้ไกลสักแค่ไหนกันเชียว"

"อย่างน้อยมันก็พาผมห่างไกลจากมนุษย์น่าเบื่อทั้งหลายลงไปได้น้ำได้หลายสิบเมตร"

แทนคุณแกล้งกวนประสาท แต่แทนไทยไม่ตกหลุมพราง เพราะรู้จักน้องชายคนเล็กของบ้านดี ถ้าต่อปากต่อคำก็จะโดนพาออกทะเลไปไกลจนลืมนวที่ตั้งใจจะพูดเรื่องอะไร

"นั่นแหละ อันตรัยจะตายไป ป้ากับแม่ก็เป็นห่วง คิดถึงแถมด้วย"

"ป้าโกรธผมจนไม่ยอมพูดด้วยมาเกือบปีต่างหาก"

"ป้ากับแม่จะอยู่กับเราได้อีกสักกี่ปีกันคุณ ป้ากับแม่ทำเพื่อพวกเรามาตลอด แกจะยอมพวกท่านบ้างไม่ได้เลยหรือไง"

ผู้พูดทำเสียงเทศนา และความรู้สึกผิดก็กระแทกอกคนฟังอย่างแรงไม่ต่างจากหมัดอัปเปอร์คัตจากนักมวยแชมป์โลกจนแทบจุก

"พี่ไทยเล่นไม้นี้เหร่อ"

"พี่ไม่ได้เล่นเกมกับแกนะคุณ แกจะตีอู่ไปเพื่ออะไร ถ้าแกยังไม่รู้ว่าอยากทำอะไร อย่างน้อยก็กลับมาให้พ่อแม่พี่น้องเห็นหน้าลองทำสิ่งที่ทำได้ดูก่อน แกยังไม่เคยลองทำอะไรเลยสักอย่าง จะรู้ได้ยังไงว่าชอบหรือไม่ชอบ"

พอเห็นนางพ่ายแพ้เพราะหาคำมาเถียงไม่ออก แทนคุณก็เปลี่ยนเรื่อง "ที่บ้านเป็นยังไงบ้าง"

"สบายดีเหมือนเดิม ทุกคนทำงานกันตัวเป็นเกลียว มีแกกับธารา นี่แหละที่ทำให้ทุกคนปวดหัว"

"พี่ไทยกับพี่เนตรก็รีบมีหลานสักทีสิ ป้ากับแม่จะได้เลิกปวดหัวกับผมและธาราไปเห่อหลานแทน"

"แกกับธารายังไม่กลับมา พี่กับเนตรจะมีเวลามีลูกได้ยังไงวะ"

"อ้าว...เป็นความผิดผมกับน้องอีก"

"เป็นความผิดของแกสองคนจริงๆ นี่หว่า ทุกคนมีงานต้องทำ เนตรเลยต้องแบ่งร่างไปช่วยป้ากับแม่เตรียมงานวิวาห์ได้สมมุติของปีหน้าด้วย ทั้งๆ ที่ควรจะเป็นหน้าที่แก"

งาน 'วิวาห์ได้สมมุติ' เป็นงานใหญ่ของจังหวัดตรังที่ตระกูล 'ภูมิภูรา' เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการจัดงานเพื่อโปรโมตจังหวัดบ้านเกิดเป็นประจำทุกปี ปีแรกๆ ภูสิทธิ์...พ่อของพวกเขาเป็นคนจัด ต่อมาก็ค่อยๆ ถูกส่งไม้ต่อไปยังพี่ใหญ่...แทนไทย พี่รอง...แทนภูมิ และพี่สาม...แทนธรรศ

"พี่ธรรศละ"

"ธุรกิจของเจ้าบรรพชที่กรุงเทพฯ กำลังไปได้ดี มันจะมีเวลามาทำงานตรงนี้ได้ยังไง"

แทนคุณรู้ว่า...ลูกคนที่สี่อย่างเขาคงจะเป็นไม้ต่อมา หรือไม่ก็ต้องโยนไปให้แทนธรา...น้องเล็กที่บ้าน เมื่อทั้งเขาและแทนธราไม่ยอมกลับประเทศไทยทั้งคู่ พ่อกับแม่จึงต้องกลับมาลงมือเอง ถึงเขาจะรักอิสระ แต่ก็รักครอบครัวมากกว่า เสียงของเขาจึงอ่อนลง

"ขอผมคิดดูอีกหน่อยละกันนะพี่ไทย"

"เออ...อย่าคิดนานจนเลยงานไปก่อนล่ะ"

"คร่ำบๆ"

หลังจากวางสายแล้วแทนคุณก็เอื้อมมือไปหยิบกรอบรูปขนาดใหญ่ที่วางอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียงมาดู มันเป็นภาพถ่ายครอบครัว 'ภูมิภรา' ที่มีสมาชิกครบถ้วนซึ่งถูกถ่ายขึ้นเมื่อสองปีก่อนตอนเขากลับไปเยี่ยมบ้านที่จังหวัดตรัง ประเทศไทย

ครอบครัวของเขาก็เหมือนกับครอบครัวใหญ่ของคนไทยเชื้อสายจีนที่มีบรรพบุรุษอพยพข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากจีนแผ่นดินใหญ่เมื่อหลายร้อยปีก่อน รุ่นปู่ย่าตายายของเขาเสียชีวิตไปหมดแล้ว ภูสิทธิ์...พ่อของเขาเป็นลูกชายคนโต แต่งงานกับลัดดาวัลย์...แม่ของเขาตั้งแต่ทั้งคู่ยังเยาว์วัย เขามีพี่น้องท้องเดียวกันทั้งหมดห้าคน แทนไทย แทนภูมิ แทนธรรช ตัวเขาเอง...แทนคุณ และน้องสาวคนเล็ก...แทนธรา เมื่อสามปีก่อนแทนไทยแต่งงานกับภรรยา...หญิงสาวที่ไม่ใช่แค่สวย แต่ทำงานเก่งและที่สำคัญ...จัดการพี่ชายคนโตของเขาได้อยู่หมด ภูสิทธิ์...น้องชายของพ่อแต่งงานกับวิภาดา มีลูกสามคนซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับเขา คือแทนทิพย์ แทนไกร และแทนฤทธิ์ ส่วนภูธนะ...ลูกพี่น้องของภูสิทธิ์และภูสิทธิ์ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาอายุมากกว่าพวกเขาไม่กี่ปี ยังโสดและเป็นนักการเมืองรุ่นใหม่ที่เนื้อหอม

ภูสิทธิ์และภูสินธุ์ร่วมกันบุกเบิกธุรกิจหลายอย่างในเมืองตรัง ตั้งแต่ร้านอาหารจนประสบความสำเร็จทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรม การเกษตร อุตสาหกรรมส่งออกอาหารสด-อาหารแห้ง อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร อุตสาหกรรมท่องเที่ยว การศึกษาและอื่นๆ ลูกๆ ส่วนใหญ่ก็ล้วนแต่เอาดีกันคนละอย่าง แทนไทยรับช่วงอุตสาหกรรมอาหารและการส่งออก แทนภูมิเป็นเกษตรกรรุ่นใหม่ แทนธรรมเป็นเจ้าของบริษัทผลิตและส่งออกกาแฟ

เหลือเขากับแทนธารานี้แหละ...ที่เป็นแกะดำเจ้าปัญหา

เนื่องจากแทนคุณเป็นลูกชายคนเล็กจึงถูกตามใจจากทุกคนในบ้านพอสมควร ถึงจะไม่เท่ากับแทนธาราซึ่งนอกจากจะเป็นลูกคนสุดท้องแล้วยังเป็นลูกสาวคนเดียวอีกก็ตาม เขาร่ำร้องอยากไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่ยังไม่จบมัธยมปลายดี พ่อกับแม่ก็ยอมทำตาม เขาเรียน A-Level* ที่นั่น ต่อด้วยการศึกษาด้านวิศวกรรม สิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงในกรุงลอนดอนจนได้ปริญญาโท และเรียนต่อปริญญาโทด้านบริหารเพิ่มอีกหนึ่งใบ พอเรียนจบแล้วแทนที่จะกลับประเทศไทยไปช่วยธุรกิจครอบครัวตามที่สัญญา กับพ่อและแม่เอาไว้ เขากลับบอกว่าต้องการทำงานหาประสบการณ์ในต่างประเทศสักระยะ ซึ่งพ่อและแม่ก็เห็นดีเห็นงามว่าน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการทำธุรกิจของเขาในอนาคต เขาจึงสมัครงานและได้เข้าทำงานกับบริษัทลงทุนอันดับต้นๆ ของโลก

สองปีแรกแทนคุณทำงานที่สาขาของบริษัทในกรุงลอนดอน ก่อนถูกส่งไปดูแลโปรเจกต์ที่สาขาเม็กซิโกและอินเดียแห่งละหนึ่งปี

มันทำให้เขามีโอกาสได้เห็นโลกกว้างมากกว่าการท่องเที่ยวแบบผิวเผิน

* Advanced Level General Certificate of Education - ระดับเตรียมก่อนเข้ามหาวิทยาลัยตามระบบการศึกษาของสหราชอาณาจักร

...และทัศนคติต่อชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป

ที่เม็กซิโกและอินเดีย เขาออกไปสัมผัสกับผู้คนหลายระดับชั้น รอยยิ้มของเหล่าคนที่ด้อยโอกาสทางสังคมทำให้เขารู้สึกว่าแท้จริงแล้ว ชีวิตของคนเราไม่ได้ต้องการอะไรมากมายไปกว่าความสุขเป็นสิ่งที่หาได้โดยไม่จำเป็นต้องทุ่มเทกำลังกายและกำลังใจ ถึงขั้นขายวิญญาณให้กับการหาเงินทอง

หลังจากจบโปรเจกต์ที่อินเดีย เขาถูกส่งไปทำงานที่สาขาสิงคโปร์ ที่นั่น...การแข่งขันอย่างเอาเป็นเอาตาย การเอาวัดเอาเปรียบ การพยายามที่จะก้าวขึ้นไปจุดสูงสุดโดยไม่ใส่ใจว่าจะต้องเหยียบย่ำใคร ให้ลงต่ำไปบ้างทำให้เขารู้สึกขยะแขยงวงการธุรกิจจนทนไม่ไหว จึงยื่นใบลาออกอย่างไม่นึกเสียดายสักนิด ทั้งๆ ที่เขาเป็นดาวรุ่งพุ่งแรง เป็นชายหนุ่มที่มีความสามารถ อนาคตไกล และใครต่อใครไม่ว่าจะเป็นเจ้านายหรือลูกค้ายกย่องชื่นชมให้เขาคิดดี ๆ อีกครั้ง แต่เขาไม่รับฟังและหันหลังให้กับโลกธุรกิจอย่างไม่ไยดี

แทนที่จะกลับบ้านที่ไทยตามที่พ่อและแม่คาดหวัง แทนคุณกลับท่องเที่ยวคนเดียวไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีจุดหมายปลายทางอยู่หลายเดือน โดยใช้เงินเก็บที่ได้จากการทำงานหนักเป็นเวลาที่ปีรวมทั้งการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์อย่างชาญฉลาด มันมีมากเกินไปที่จะทำให้เขาได้ใช้ชีวิตอิสระนานเท่าที่ต้องการ เขาเดินทางเรื่อยเปื่อยจนมาถึงประเทศอียิปต์ ตามรอยสถานที่ทางประวัติศาสตร์อย่างนักท่องเที่ยวทั่วๆ ไป อยู่เกือบเดือนจนมาถึงเมืองชาร์ม เอล ชีคห์ เมืองที่อยู่ติดทะเลแดง (Red Sea) อันเป็นสวรรค์ของนักดำน้ำจากทั่วโลก

การที่เขาเกิดและโตขึ้นมาในจังหวัดตรังซึ่งมีทะเลที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่ง รวมทั้งครอบครัวของเขามีธุรกิจท่องเที่ยวและโรงเรียนสอนดำน้ำ ทำให้เขามีโอกาสได้เรียนดำน้ำลึกมาตั้งแต่เด็กๆ และผ่านคอร์ส Open Water มาแล้ว แม้ว่าจะร้างราไปในช่วงที่ทำงาน พอได้มี

โอกาสดำน้ำลึกอีกครั้ง เขาก็หลงมนตร์เสน่ห์โลกใต้ทะเลของทะเลแดง เข้าอย่างจังจนถอนตัวไม่ขึ้น มันดึงดูดจิต เต็มไปด้วยสีสันและชีวิตแสนมหัศจรรย์มากมายอย่างที่เขาไม่เคยเห็นในทะเลของประเทศไทย

แทนคุณเรียนต่อระดับ Advance ตามหลักสูตรของ PADI เพื่อที่จะได้สามารถดำน้ำได้ลึกกว่าเดิม และออกดำน้ำแทบทุกครั้งที่มีโอกาสจนคุ้นเคยกับ...ทีโมธีหรือทิม...หนุ่มใหญ่ชาวอังกฤษผู้ดูแลศูนย์ดำน้ำ และแนนซี่...ภรรยาซึ่งทำหน้าที่ผู้ช่วยเป็นอย่างดี ทิมชักชวนให้เขาเรียนคอร์ส PADI Divemaster ต่อด้วย PADI Assistant Instructor และ PADI Open Water Scuba Instructor จนเขาได้ประกาศนียบัตรสามารถสอนดำน้ำได้ หลังจากนั้นชายหนุ่มก็ยึดการสอนดำน้ำเป็นอาชีพ อยู่ที่ชาร์ม เอล ชิคห์มาปีกว่าๆ แล้ว ถึงรายได้ที่เป็นตัวเลขจะไม่ได้เป็นกอบเป็นกำเหมือนกับเหล่าพี่ชายหรือตอนที่เขาทำงานกับบริษัทลงทุนข้ามชาติ แต่ที่ไม่มีใครรู้จักคือเขายังคงลงทุนในตลาดหลักทรัพย์อย่างต่อเนื่อง รายได้ของเขามีมากกว่าที่ประกาศให้คนทั่วไปรู้มากนัก

เขาอาจทำให้พ่อกับแม่เสียใจและผิดหวังบ้าง อาจถูกคนทั่วไปมองว่า 'ไม่ได้เรื่อง' หรือ 'ไม่เอาถ่าน' แต่เขาก็สบายใจกับชีวิตเรียบง่ายและอิสระแบบนี้ ไม่ต้องเครียดว่าจะต้องไปแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกับใคร หรือกลัวว่า...จะต้องทำร้ายใครโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ

...แม้ว่าบางครั้งความเรียบง่ายและอิสระจะทำให้เขารู้สึกว่าชีวิตไร้ความหมายไปบ้างก็ตามที

แทนคุณระบายลมหายใจยืดยาว วางกรอบรูปลงที่เดิม สะบัดผ้าห่มออกจากตัวและลุกขึ้นจากเตียง เข้าทั้งสองข้างพาเขามาหยุดยืนอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ เขายกแขนทั้งสองข้างเหนือศีรษะและบิดขี้เกียจสองสามครั้งก่อนจะยืนนิ่ง เงาสะท้อนที่ได้เห็นคือชายหนุ่มร่างสูงโหล่งว้างและลำแขนมีมัดกล้ามเนื้อได้รูป ลอนบนแผ่นท้องเป็น

ซิกซ์แพ็กส์สวยอย่างคนที่ออกกำลังกายเป็นประจำ ชนิดที่ว่าผู้หญิงเห็นแล้วอยากลองรูปไลด์ดูสักครั้ง ผู้ชายด้วยกันเห็นแล้วก็อิจฉา ขาววช่อนอยู่ภายใต้กางเกงผ้าฝ้ายขาววสีฟ้าซีดจางเพราะผ่านการซักมาหลายครั้ง ผิวที่เคยขาวละเอียดยตามประสาลูกคนจีนถูกไอแดดเผาจนเป็นสีเข้มเสมอกัน ใบหน้าคมที่ล้อมกรอบด้วยผมที่ถูกย้อมด้วยแดดจนออกสีน้ำตาลประกอบด้วยคิ้วหนาเข้ม ดวงตาโตสีน้ำตาลจมุกโต้งได้รูป ริมฝีปากบาง ไหลหวดและเคราครีမ်เพราะไม่ได้พบมีดโกนมาหลายวัน

เขารู้ว่าตัวเองในวัยยี่สิบแปดนี้ ‘ดูดี’ เกินมาตรฐานทั่วไป และการที่มีผู้หญิงมากมายหลายเชื้อชาติหลากวัยให้ความสนใจเขาไม่เคยขาดก็เป็นข้อพิสูจน์ที่ดีจนไม่จำเป็นต้องอวดอ้าง

แต่...สำหรับเขา...ความรัก...ไม่เคยเป็นเรื่องง่าย

ตั้งแต่วัยรุ่นนั้ แทนคุณเคยมีความรักใสๆ แบบ ‘puppy love’ อยู่สองสามครั้ง แฟนสองสามคนแรกของเขาคบกันแบบกึ่งเพื่อน ช่วงเรียนระดับมหาวิทยาลัย เขาออกเดทกับผู้หญิงมากหน้าหลายตามีแฟนเป็นต้วเป็นตนอยู่สามสี่คน แต่ว่าแต่ละคนก็คบกันได้ไม่นาน เพราะเขาเป็นคนซี้เปื้อ พอทุกอย่างเป็นความเคยชินก็ไม่มีอะไรที่ทำให้รู้สึกตื่นเต้นอีกต่อไป ยิ่งแฟนของเขาล้วนเป็นผู้หญิงต่างชาติ ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความคิดที่ไม่เป็นปัญหาตอนเริ่มคบกันใหม่ๆ ก็กลายเป็นปัญหาเมื่อความสัมพันธ์ลึกซึ้งขึ้น พอเริ่มทำงานเขาก็ทุ่มเทให้กับงานจนแทบไม่มีเวลาให้กับความรัก คบกับใครได้ไม่นานก็ต้องเลิกรา ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาไม่มีเวลาให้ ระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวและมาเป็นครูสอนดำน้ำ เขามีความสัมพันธ์ฉาบฉวยมากมายจนนับไม่ถ้วน แต่ไม่เคยมีใครที่ ‘หยุด’ หัวใจของเขาเอาไว้ได้ เขาจำหน้าผู้หญิงส่วนใหญ่ที่เคยมีความสัมพันธ์ด้วยไม่ได้เสียด้วยซ้ำ

ยังไม่มีเคยมีผู้หญิงคนไหนที่ทำให้เขารู้สึกว่าได้พบกับ ‘คำตอบ’

เป็นเพราะเขายังหาตัวเองไม่เจอ หรือว่ายังไม่เจอคนที่ 'ใช่' ก็เกินจะคาดเดา

แทนคุณยกมือขึ้นจับเหรียญทองโบราณขนาดประมาณเหรียญสิบบาทซึ่งห้อยอยู่กับเชือกหนังเก่าๆ ธรรมชาติที่เขาแขวนคออยู่เป็นประจำ ชายหนุ่มพบบันโดยบังเอิญระหว่างดำน้ำลึกใกล้เกาะมุกและถ้ำมรกต จังหวัดตรังอันเป็นบ้านเกิด สมัยโบราณที่นั่นเคยเป็นสถานที่ซึ่งโจรสลัดนำสมบัติไปเก็บซ่อนเอาไว้เนื่องจากไม่มีใครคาดคิดว่าเมื่อลอดผ่านปากถ้ำเล็กๆ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นทางตันเข้าไปภายในประมาณแปดสิบเมตรแล้วจะพบกับเวียงทรายสวยและป่าที่

ระหว่างที่ดำน้ำดูโน่นดูนี่อย่างเพลิดเพลิน ปล่อยอารมณ์ให้ล่องลอยกับความงดงามใต้ท้องทะเลอยู่นั่นเอง จู่ๆ เขาก็เห็นแสงประกายบางอย่างท่ามกลางพีชน้ำรกกทึบลึกลงไปหลายสิบเมตร เขาตัดสินใจดำดิ่งลงไปลึกกว่าทุกครั้ง และยังจำความรู้สึกเบาหวิวคล้ายกับเมาเหล้าเพราะตกอยู่ในภาวะเมาไนโตรเจน* จนนึกว่าตัวเองตาผาดได้ดี แต่เขาก็เชื่อในสิ่งที่ตัวเองเห็นในครั้งแรก และสิ่งที่ได้มาครอบครองก็คือเหรียญทองเหรียญนี้

...มันเป็นเหมือนเครื่องรางแห่งความโชคดีของเขา

แทนคุณจำได้ว่าตื่นตื่นหนักหนา เพราะไม่มีใครเชื่อว่าเวลาผ่านมาเนิ่นนานจนคนดำน้ำค้นหาสมบัติโจรสลัดจนปรุไปหมดแล้วจะมีของมีค่าหลงเหลืออยู่ ถึงจะเป็นแค่เหรียญเล็กๆ เหรียญเดียวก็ตามที

ชายหนุ่มไม่รู้หรือกว่ามันเป็นเหรียญทองจากสมบัติโจรสลัด

* ภาวะเมาไนโตรเจน (Nitrogen Narcosis) - เนื่องจากอากาศที่ใช้หายใจในการดำน้ำของนักดำน้ำทั่วไปเป็นอากาศอัด มวลของอากาศมีความหนาแน่นมากกว่าอากาศที่พื้นผิวโลก ภายใต้ความลึกกว่าระดับผิวน้ำทะเลก๊าซต่างๆ จะแพร่กระจายเข้าสู่เนื้อเยื่อของร่างกายได้มากขึ้น ในอากาศที่นักดำน้ำใช้หายใจนั้นมีไนโตรเจนประมาณ 78% เมื่อดำน้ำลึกเกินประมาณ 30 เมตร ไนโตรเจนซึ่งเป็นก๊าซเฉื่อย มีคุณสมบัติกดประสาทจะออกฤทธิ์ ทำให้เกิดอาการคล้ายเมาเหล้า ทั้งนี้อาการของแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความลึกของการดำน้ำ ธรรมชาติของแต่ละบุคคล และการปรับตัว

จริงหรือไม่ เป็นเหรียญทองเก่าแก่แค่ไหน มีคุณค่า มีราคาสูงต่ำเพียงใด เขาไม่เคยนำมาให้ผู้อื่นเชียวชาญตีราคา เขาดูออกว่ามันเป็นทองคำแท้ และมันก็มีคุณค่าทางจิตใจสำหรับเขา แค่นั้นก็พอแล้ว

...ของขวัญล้ำค่าที่เขาไขว่คว้ามาได้โดยบังเอิญจากทะเลลึก

บางครั้งเขาก็อดคิดไม่ได้ว่า 'รักแท้' อาจเป็นเหมือนการค้นพบเหรียญทองเหรียญนี้ มันซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในโลกกว้าง ขณะที่เขาเดินทางไปเรื่อยๆ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม มันจะเปล่งประกายให้เขาได้เห็น เพื่อให้เขาได้เสี่ยงชีวิตผ่านความเมามายคล้ายความฝัน จนกว่าจะได้มันมาครอง

แทนคุณยืมเข้ากับความคิดแสนโรแมนติกผิดวิสัย เขาปล่อยมือจากเหรียญทองคำและมันก็ทิ้งตัวลงห้อยอยู่กึ่งกลางแผ่นอกของเขา เช่นเดิม ยกมือขึ้นเสยผมที่ยุ่งเหยิงแรงๆ และเดินตรงไปยังห้องน้ำ

วันนี้เป็นวันใหม่อีกวันที่เขามีอะไรต้องทำมากมายไม่ต่างจากทุกวันที่ผ่านมา วิ่งจ็อกกิ้งตอนเช้า กลับมาอาบน้ำ รับประทานอาหารเช้า เตรียมรับมือกับลูกศิษย์กลุ่มใหม่ ออกไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูงในตอนค่ำ

จากบทสนทนากับแทนไทยเช้าวันนี้ อะไรบางอย่างบอกเขาว่าเขาใช้เวลาใช้ชีวิตตามใจตัวเองแบบนี้อีกไม่นาน ไม่ว่าจะดีดั่งยื้อเวลาไปอีกนานแค่ไหน ถ้าหากเขายังไม่ค้นพบสิ่งที่กำลังค้นหา สุดท้าย...เขาก็ต้องกลับไปทำในสิ่งที่ตัวเองทำได้

เพราะชีวิตก็เหมือนกับการดำน้ำ ไม่มีนักดำน้ำคนไหนสามารถอยู่ในโลกแสนสงบเหมือนกับความฝันอันงดงามใต้ท้องทะเลได้ตลอดไป ทุกคนต้องโผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำ เพื่อเผชิญกับโลกแห่งความจริงที่รอคอยอยู่

...เขาอาจจะใช้ชีวิตคล้ายกับนักดำน้ำใต้ผิวน้ำนานเกินไปแล้วก็เป็นได้

บทที่ 1

"งานวิวาท์ได้สมุทรหรือคะปิ่นชู"

เมลิสสาทนคำไปตามสายโทรศัพท์เพราะไม่แน่ใจว่าได้ยินถูกต้องหรือไม่ เธอไม่เคยรู้จักงานชื่อแปลกๆ แบบนี้มาก่อน

"ใช่แล้วจะมะลิ" สุซานุช...บรรณาธิการของนิตยสาร 'WanderLust' ซึ่งเป็นนิตยสารท่องเที่ยวที่ให้ข้อมูลทั้งท่องเที่ยวไทยและต่างประเทศตอบกลับหัวเราะ "งานแต่งงานได้ทะเล เป็นงานใหญ่ที่จังหวัดตรังจัดขึ้นทุกปีนะจ๊ะ ทางผู้จัดติดต่อมาว่าจะเป็นสปอนเซอร์ให้นักเขียนของเราลงไปดูงานเพื่อเขียนโปรโมตเกี่ยวกับงานนี้และการท่องเที่ยวตรังให้เหมือนทุกปี ครั้งก่อนๆ พี่ส่งทรายลงไป แต่ตอนนี้ทรายท้องแก่มากแล้ว ไปไม่ไหวแน่ พี่ก็เลยนึกถึงมะลิ เพราะพี่จำได้ว่ามะลิดำน้ำลึกได้ ใช่ไหมจ๊ะ"

คนถูกถามกลืนน้ำลาย ยกมือขึ้นแตะเหรียญทองโบราณซึ่งห้อยคออยู่อย่างลึมตัว ตอบเสียงเบา

"ค่ะ"

"ต่อไปคนคงจะลงไปเที่ยวตรังมากขึ้น เพราะการเดินทางสะดวก

กว่าเดิม มีโลว์คอสต์แอร์ไลน์เปิดเส้นทางบินเพิ่มขึ้นอีก ปีนี้พอเสร็จจากงานวิวาทิได้สมุทรแล้ว พื่ออยากให้มะลิอยู่เที่ยวต่ออีกสักพัก เก็บข้อมูลมาเขียนเป็นสัปดาห์ใหญ่ให้พี่ พี่ติดต่อกับทางผู้จัดแล้ว เขาตกลงว่าจะคัฟเวอร์ทุกอย่างให้มะลิ ค่ากิน ค่าอยู่ ค่าเที่ยว มะลิว่าไงจะ สนใจทำงานนี้ให้พี่หรือเปล่า"

"ไว้ใจมะลิหรือคะ มะลิมือใหม่หัด เดียวพี่นุชต้องมานั่งแก้สำนวนของมะลิจนปวดหัว"

เมลิสสาเข้าผู้มีอายุมากกว่าเล่น สำหรับงานในประเทศไทย เธอถือเป็น 'มือใหม่' และวัยเพียงยี่สิบหกปีจะยังเรียกว่า 'เด็ก' ก็จริง แต่เธอมีประสบการณ์ในงานด้านนี้มาหลายปีแล้ว หรือจะพูดให้ถูกก็คือ คุณสมบัติของเธอมีกินความต้องการเสียด้วยซ้ำ

พ่อของเธอ...แม็กนัส มอนโร เป็นช่างภาพชาวอังกฤษซึ่งมีชื่อเสียงด้านการถ่ายภาพธรรมชาติ แม่ของเธอ...มัณฑรี เนิน ลูกครึ่งไทย-ฮ่องกง เป็นนักเขียนแนว non-fiction* ชายดี ทั้งสองเดินทางทั่วโลกด้วยหน้าที่การงาน ทำให้มาร์วินและมาร์คี้...พี่ชายฝาแฝดซึ่งมีอายุมากกว่าเพียงสองปีและเธอต้องพลอยระหกระเหินไปกับท่านทั้งสองด้วย แต่พี่ชายทั้งสองและเธอสนุกกับชีวิตแบบนี้ ชีวิตที่เหมือนติดปีกโบยบินทั่วโลกกว้าง ได้พบเห็นสิ่งใหม่ๆ ที่น่าตื่นเต้นอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าวัยเด็กของทั้งพวกเขาและเธอแทบจะไม่มีเพื่อนที่คบกันได้เกินครึ่งปีเลยก็ตาม

เนื่องจากเกิดและเติบโตในครอบครัวที่พ่อและแม่ต่างเชื้อชาติกัน มาร์วิน มาร์คี้ และเมลิสสาสามารถใช้ภาษาอังกฤษ ไทย จีนกลาง จีนกวางตุ้งได้คล่องแคล่ว และสามารถพูดภาษาอื่นๆ ในระดับสื่อสารขั้นต้นได้อีกหลายภาษา

* fiction คือหนังสือที่แต่งขึ้นจากจินตนาการ เช่น นิยาย เรื่องสั้น นิทาน

non-fiction คือหนังสือที่มีเนื้อหาไม่อยู่ในกลุ่ม fiction แต่เป็นเนื้อหาที่เขียนจากข้อมูลจริง เช่น สารคดี บันทึกการเดินทาง บทความวิชาการ how-to จิตวิทยา ปรัชญา วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

เมื่อถึงวัยเข้ามหาวิทยาลัย มาร์วินเลือกเรียนวิศวกรรมการบิน และอวกาศ มาร์คีเลือกเรียนโบราณคดี ซึ่งล้วนได้รับอิทธิพลมาจากชีวิตวัยเด็กที่เดินทางบ่อยทั้งสิ้น เมลิสซาเองก็ไม่ต่างกัน เธอเลือกเรียนสาขาภูมิศาสตร์ในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด ต่อด้วยสาขาวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเซฟฟีลด์ ระหว่างที่เรียนอยู่นั้น เธอทำกิจกรรมเกี่ยวกับวารสารต่างๆ สมัครเสมอ และยังมีเว็บไซต์ด้านการข่าวของตัวเองด้วย

ถึงแม้ระหว่างเรียนเธอจะมีโปรไฟล์เยี่ยมขนาดไหน แต่การที่เด็กจบใหม่จะได้รับโอกาสเขียนคอลัมน์ให้กับหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารชื่อดังนั้นเป็นไปได้ยาก พ่อและแม่ของเธอใช้เครือข่ายที่รู้จักกันทำให้เธอได้รับงานคอมมิชชั่นเขียนคอลัมน์แรกทันทีหลังจากเรียนจบ ผลงานของเธอไม่ได้ทำให้พ่อและแม่ขำหน้า เมื่อมีใบเบิกทางการทำงานต่อๆ มาก็ไม่ยากจนเกินไป เธอทำงานอย่างหนักเพื่อพิสูจน์ตัวเอง และหลังจากนั้นงานก็หลั่งไหลเข้ามาจนเธอมีสิทธิ์ที่จะเลือกทำเฉพาะงานที่สนใจ เธอทุ่มเทกับงานที่รักมาตลอดระยะเวลาสี่ปี

ความจริงเมลิสสายังสนุกกับชีวิตอิสระ ได้เดินทางไปทั่วโลกอย่างที่ฝัน และไม่มี ความตั้งใจว่าจะกลับมาตั้งรกรากที่ประเทศไทย... บ้านเกิดของแม่ ซึ่งเธอเคยสัมผัสเพียงผิวเผินเวลาที่ครอบครัวบินมาเยี่ยมคุณยายเลย แต่เมื่อพ่อที่เคยแข็งแรงดูถูกมาเป็นโรคหัวใจ ทั้งพ่อและแม่ตกลงใจที่จะเกษียณตัวเองมาอยู่ที่ประเทศไทย เธอที่เป็นลูกคนเล็ก ทำงานฟรีแลนซ์ซึ่งไม่จำเป็นต้องประจำที่ออฟฟิศ แถมยังมีเหตุการณ์ที่ทำให้เธออยาก... พักใจ รวมทั้งอยากจะใช้เวลาเงียบๆ เริ่มต้นเขียนนิยายตามที่เคยฝันไว้ เธอจึงรีบเคลียร์งานและเดินทางตามหลังมาด้วย

ด้วยความที่เป็นคนที่ต้องมีอะไรทำอยู่ตลอดเวลา นอกจากหญิงสาวจะยังคงอัปเดตเว็บไซต์ของตัวเอง ทำงานบางชิ้นให้กับ

นิตยสารที่คุ้นเคยกันที่ประเทศอังกฤษแล้ว เมื่อสองเดือนก่อนเธอก็อดไม่ได้ที่จะลองเขียนคอลัมน์ส่งนิตยสารในประเทศไทยด้วย ซึ่งเธอพบว่ามันง่ายกว่าที่คิด เพราะไม่มีระบบที่จำเป็นต้องผ่าน Council หรือทำเรื่องเพื่อขอคอมมิชชั่นเพื่อเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งล่วงหน้า เธอทดลองเสนอบทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์รวมทั้งเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเจาะลึกเมืองโรมานติกต่างๆ ที่น่าสนใจในต่างประเทศส่งให้กับนิตยสาร 'WanderLust' ซึ่งหลังจากเดินดูตามแผงหนังสือแล้ว รู้สึกว่าใกล้เคียงกับสไตล์ของเธอมากที่สุด โดยเขียนบทความอย่างสมบูรณ์จำนวนสามตอนและทำเค้าโครงของอีกสิบเจ็ดตอนที่เหลือส่งไป แม้ว่าการใช้ภาษาไทยของเธอจะไม่สมบูรณ์แบบนัก เพราะไม่ใช่ภาษาหลักที่เธอใช้ทำงานประจำ จึงต้องมีการแก้ไขขัดเกลาอยู่บ้าง แต่ทางนิตยสารก็ตอบรับที่จะตีพิมพ์งานของเธอ โดยที่หากได้รับการตอบรับที่ดี ก็อาจจะได้ทำการตีพิมพ์รวมเล่มเป็นพ็อกเก็ตบุ๊กด้วย และสุซานซึกก็เป็นบรรณาธิการที่ดูแลงานของเธอตั้งแต่ต้น

"พินะไว้ใจมะลิจูแล้ว" สุซานซึกตอบหนักแน่น เธอชอบทัศนคติเชิงบวกและผลงานที่มองโลกด้วยใจที่เปิดกว้าง ผสมผสานกับความรู้ลึกจริงเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ทั่วโลก สามารถเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียในแง่มุมแปลกใหม่ไม่ซ้ำใครของหญิงสาวที่ไม่ได้มีดีแค่รูปร่างหน้าตา รู้สึกถูกชะตาทั้งๆ ที่เพิ่งรู้จักและทำงานร่วมกันได้ไม่ถึงสองเดือนดี "อยู่ที่ว่ามะลิจะอยากทำหรือเปล่า"

คนถูกถามนิ่งไปเล็กน้อย หันไปมองปฏิทินตารางงานของตัวเอง "งานจัดเมื่อไหร่ ก็วันกะพินุช"

"สามวันจะ สิบถึงสิบสองกุมภาพันธ์ ปกติเขาจะจัดกันวันวาเลนไทน์ แต่มันไม่ตรงกับวันหยุดสุดสัปดาห์ ก็เลยเลื่อนขึ้นมาเร็วหน่อย ถ้ามะลิตกลงก็สามารถเดินทางไปพร้อมกับคู่บ่าวสาวได้เลย หลังงานจบมะลิจะอยู่หาข้อมูลต่ออีกกี่วันก็แล้วแต่ อย่างที่พี่บอกนั่นแหละว่าทาง

นั่นจะเป็นสปอนเซอร์ให้ทุกอย่าง สำหรับคอลัมน์งานวิวาท์ใต้สมุทร พี่ขอเร็วหน่อยเพราะจะลงปั๊บหน้า ส่วนคอลัมน์เที่ยวเมืองตรังก็แล้วแต่มะลิวาจะเสร็จเมื่อไหร่ ถ้าพร้อมสำหรับปั๊บต่อไปได้ก็จะได้"

"มะลิขอดูข้อมูลของงานก่อนได้ไหมคะ จะตอบพินุชภายในเย็นวันนี้ค่ะ"

"ได้สิจ๊ะ พี่ส่งอีเมลรายละเอียดบางส่วนให้มะลิเรียบร้อยแล้ว ถ้าอยากรู้อะไรเพิ่มเติมก็ติดต่อกับคุณเอ...เลขาฯ ของผู้จัดได้ พี่ส่งไปทางอีเมลพร้อมกันแล้ว"

วางสายโทรศัพท์จากสุซานุชแล้ว เมลิสาก็เปิดอีเมล ดาวน์โหลดข้อมูลที่รับมาอ่าน ทำให้เธอรู้ว่างาน 'วิวาท์ใต้สมุทร' นั้นเป็นการจัดพิธีแต่งงานแบบไทยอย่างครบถ้วน และที่พิเศษคือคู่บ่าวสาวที่ดำเนินาได้จะสามารถดำเนินาลงไปจดทะเบียนสมรสกันได้น้ำได้ด้วย

อ่านถึงตรงนี้มีมือเรียวยาวของหญิงสาวก็ขยับขึ้นไปจับเหรียญทองโบราณที่ห้อยคออยู่อย่างลึ้มตัว หวนนึกถึงใครบางคนที่เคยพูดเล่นๆ กับเธอว่า

‘เราพบกันเพราะโลกใต้ทะเล แต่งงานกันใต้ทะเลด้วย’

เมลิสาหลับตาลงครู่หนึ่ง สะบัดหน้าแรงๆ ไหลรอยยิ้มสว่างจ้าของคนที่อยู่ในความทรงจำให้ถอยกลับไปอยู่ส่วนลึกที่สุดและอ่านข้อมูลต่อ ซึ่งก็เป็นกำหนดการอย่างละเอียดที่ทางผู้จัดส่งมาให้ พิธีแต่งงานของคู่บ่าวสาวสามสิบสี่คู่ ตามด้วยการเที่ยวเมืองตรังเป็นการอันนิมูนกลุ่มหลายๆ

เธอเปิดเสิร์ชเอ็นจินที่คุ้นเคย ค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเพิ่มเติมเกี่ยวกับจังหวัดตรัง จังหวัดทางภาคใต้ที่เธอยังไม่เคยไป

...จังหวัดที่ติดทะเล

ตั้งแต่ ‘เจ็บหนัก’ จากผู้ชายคนล่าสุดที่เธอคิดจริงจังจนหวังว่า

เขาจะเป็นคนสุดท้าย เธอก็หลีกเลี่ยงสถานที่ซึ่งมีหาดทรายและเสียงคลื่น
มาตลอด เพียงแค่ได้เห็นรูป หัวใจของเธอยังเจ็บแปลบอย่างไม่มีเหตุผล

...แผล...ยังสดใหม่เกินไป

...เธอยังไม่พร้อม

...หรือว่า...เธอควรจะไปเสาะหานี้

ขณะที่เธอโน้มตัวไปหยิบโทรศัพท์ เหรียญทองที่เธอสอดไว้ใน
เสื้อกลับหลุดออกมาและกระแทกลงบนคีย์บอร์ด เปิดหน้าจอเกี่ยวกับ
งานวิวาร์ห์ใต้สมุทรโดยบังเอิญ เธอจึงชะงักและหันกลับมาอ่าน
รายละเอียด

งานวิวาร์ห์ใต้สมุทรถูกจัดขึ้นทุกปีโดยตระกูลภูมิภราเพื่อเป็นการ
โปรโมตจังหวัดตรัง โดยครั้งที่จะถึงนี้เป็นครั้งที่ 16 แล้ว ผู้จัดคนแรก
คือคุณภูสิทธิ์ ภูมิภรา ซึ่งเป็นนักธุรกิจระดับชาติ ครั้งต่อๆ มาก็ถูก
ส่งต่อให้รุ่นลูกเป็นผู้สานต่อ ตั้งแต่แทนไทย แทนภูมิ แทนธรรค ปีนี้...
ผู้จัดคือพี่น้องสองคนสุดท้าย...แทนคุณและแทนธรา

...แทนธรา ภูมิภรา

ข้อนี้สะดุดตามेलิสซาเข้าอย่างจัง เธอพยายามค้นหาภาพถ่าย
จากอินเทอร์เน็ต และพบว่าภาพถ่ายของภูสิทธิ์ แทนไทย แทนภูมิ
และแทนธรรคหาได้ไม่ยาก แต่ภาพถ่ายของแทนคุณและแทนธรา
กลับหาแทบไม่เจอ ที่เจอก็เป็นรูปเล็กๆ ไม่ชัดเจน แต่เธอมองปราด
เดียวก็มั่นใจว่าแทนธราคนนี้เป็นคนเดียวกับอดีตเพื่อนร่วมชั้นของ
เธอที่อีออกซ์ฟอร์ดแน่นอน

ระหว่างช่วงสองปีแรก สองสาวไม่สนิทกันมากนักเพราะมีเพื่อน
กันคนละกลุ่ม เมลิสซาสนิทกับกลุ่มเพื่อนจากอังกฤษและยุโรป ส่วน
แทนธราสนิทกับกลุ่มเพื่อนจากเอเชีย กว่าแทนธราจะรู้ว่าเมลิสซามี
แม่เป็นลูกครึ่งไทย-ฮ่องกงและใช้ภาษาไทยได้เท่าๆ กันก็เกือบจะจบ
ปีแรก ทั้งสองมีโอกาสทำความรู้จักกันจริงจังก็ตอนปีสามที่ต่างเลือก

ไปทำโปรเจกต์เดียวกันที่ประเทศแทนซาเนีย

การได้ทำงานด้วยกันและใช้ชีวิตร่วมกันเกือบจะตลอดยี่สิบสี่ ชั่วโมงทำให้เมลิสสาและแทนธาราทพบว่ต่างฝ่ายต่างมีทัศนคติและความคิดที่คล้ายกันจึงสนิทสนมกันอย่างง่ายดาย

เมลิสสารู้ว่าแทนธารามาจากครอบครัวนักธุรกิจใหญ่ เหล่าพี่ชายล้วนเจริญรอยตามพ่อทั้งหมด ส่วนตัวเธอไม่ยากทำธุรกิจ แต่อยากทำงานให้กับ NGOs* หรือองค์กรที่ไม่หวังผลกำไรเพื่อช่วยมวลมนุษยชาติและโลกใบนี้มากกว่า

‘ตอนแรกพ่อไม่ยอมให้ฉันเรียนภูมิศาสตร์เสียด้วยซ้ำ มันเป็นวิชาที่คนไทยทั่วไปแทบไม่เคยได้ยินว่ามีประโยชน์เอาไปประกอบอาชีพได้ ฉันต้องอธิบายอยู่นาน’ แทนธาราเล่าให้ฟังยิ้มๆ

เมลิสสายักไหล ‘อย่าว่าแต่คนไทยเลย คนทั่วไปส่วนใหญ่ก็ไม่รู้หรอกว่าเรียนภูมิศาสตร์แล้วเอาไปประกอบอาชีพอะไรได้บ้าง ทั้งๆที่มันเป็นวิชาพื้นฐานที่เอาไปประยุกต์ได้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นงานพัฒนาสังคม ทำผังเมือง พยากรณ์อากาศ การจัดการด้านพลังงาน การขนส่ง การเดินทาง การจัดการสิ่งแวดล้อม งานด้านวารสารวรรณกรรม นักเขียน โอ๊ย...มากมาย’

‘นั่นแหละ ฉันต้องชักแม่น้ำทั้งห้าอธิบายถึงประโยชน์อยู่นานถึงยอมให้เรียน พ่อก็มีความหวังว่าฉันจะกลับไปทำธุรกิจอะไรสักอย่างที่ดีจริง แต่...นั่นไม่ใช่ความฝันของฉัน’

หลังจากเรียนจบ สองสาวติดต่อกันมาเรื่อยๆ แต่ไม่สม่ำเสมอตั้งแต่ไหนแต่ไร...เมลิสสาไม่ใช่คนที่กระตือรือร้นคอยติดตามข่าวคราวของเพื่อนๆ มากนัก แทนธาราก็เป็นคนที่มิโลกส่วนตัวสูง เท่าที่ได้

* Non Governmental Organizations หรือองค์กรพัฒนาเอกชน คือองค์กรที่ไม่ใช่ภาครัฐและไม่ใช่งานธุรกิจที่แสวงหากำไร ก่อตั้งและดำเนินการโดยกลุ่มบุคคลที่มีความมุ่งมั่นในอันที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาสังคม โดยเฉพาะปัญหาด้านคุณภาพชีวิตของกลุ่มบุคคลผู้ด้อยโอกาสและประชาชนผู้ทุกข์ยากอันเกิดจากผลกระทบของการพัฒนา

คุยกันผ่านทางอีเมลล่าสุดเมื่อกลางปีที่แล้ว แทนธารายังทำโปรเจกต์ด้านปศุสัตว์ให้องค์กร NGOs ข้ามชาติอยู่เลย ทำให้จู่ๆ ถึงได้กลับมาเป็นผู้จัดงานวิวาท์ได้สมุทรร่วมกับพี่ชายที่จังหวัดตรังได้

...หรือว่าตอนนี้ความฝันของแทนธาราเปลี่ยนไปแล้ว

เมลิสสาค้นเบอร์โทรศัพท์บ้านที่ตรังซึ่งแทนธาราเคยให้เอาไว้และลองกดเบอร์ดู เสียงเรียกสายบ่งบอกว่าเบอร์นี้ยังคงมีการใช้งานและไม่แน่มันปลายสายก็ส่งเสียงตอบรับ

"บ้านภูมิฎรา สวัสดิ์ครับ"

เสียงทุ้มห้วนจัดที่คล้ายกับเสียงของ 'เขา' ทำเอาเธอสะดุ้ง หาลิ้นของตัวเองไม่เจอไปชั่วขณะ

"สวัสดิ์ครับ"

เสียงเดิมดังขึ้นอีกครั้ง นุ่มนวลขึ้นกว่าเดิมเรียกสติของเธอกลับคืนมา

"ค่ะ สวัสดิ์ค่ะ ขอสายคุณแทนธาราค่ะ"

ดูเหมือนว่าปลายสายจะเงียบไปเช่นกัน นานจนเธอนึกว่าโทรศัพท์ผิดเบอร์

"จากไหนครับ"

"เพื่อน...ชื่อมะลิค่ะ"

"รอสักครู"

ลิ้นเสียงนั้นก็เปลี่ยนเป็นเสียงดนตรีกรังกรังอีกครู่ใหญ่ ก่อนที่เสียงเนิบๆ ที่คุ้นเคยจะดังขึ้นแทนที่

"แทนธาราพูดค่ะ"

เมลิสสายิ้มกว้าง กรอกเสียงลงไปอย่างตื่นเต้น "ธารา นีมะลินะจำได้หรือเปล่า"

"ว้าย" ปลายสายอุทานเสียงใส "ตอนแรกนึกว่าพี่คุณบอกผิดเสียอีก มะลิจริงๆ ด้วย โทรมาจากที่ไหนนะ อังกฤษหรอ เป็นยังไงบ้าง

สบายดีหรือเปล่า"

คนถูกถามหัวเราะซ้ำกับคำถามระรัวเป็นชุด เธอเลือกตอบคำถามแรกก่อน "เปล่า โทรมมาจากกรุงเทพฯ"

"อ้าว ไปยังไงมายังไง"

เมลิสสาจึงเล่าเรื่องอาการป่วยของพ่อและการตัดสินใจที่จะย้ายกลับมาอยู่ประเทศไทยของพ่อกับแม่ให้เพื่อนสาวฟัง และสรุปว่า "ฉันก็เลยย้ายตามมาดูแลด้วย"

"แล้วงานที่โน่นล่ะ"

"ยังรับทำบางคอลัมน์ที่ทำได้อยู่ แต่รับน้อยลง ว่าจะเริ่มต้นเขียนนิยายอย่างที่ตั้งใจไว้นานเสียที ระหว่างนี้ฉันทำฟรีแลนซ์ให้กับนิตยสารท่องเที่ยวของไทยด้วย WanderLust น่ะ"

"อ้อ เอ๊ะ...เดี๋ยวนะ นี่ฉันช่วยพี่ชายจัดงานวิวาห์ได้สมุทร เชิญนักเขียนของ WanderLust มาร่วมงานด้วย..."

"พินุช...บรรณาธิการจะให้ฉันไป ฉันยังไม่ได้ตอบตกลง"

"ฉันก็ตอบตกลงเลยมะลิ จะได้มาเจอกัน คิดถึงจะแย่ เออ...จริงสิ มาพักที่บ้านเอาไหม"

"อย่าดีกว่า ไปทำงาน ไม่สะดวก เกรงใจด้วย"

"อือ...ช่วงงานวิวาห์ฉันคงยุ่งๆ ไม่ได้เทกแคร์ เดี่ยวจะจัดคนดูแลให้เป็นพิเศษ"

"ไม่ต้องหรอก" เมลิสสาปฏิเสธกลัวหัวเราะ "ฉันไม่ได้เป็นน้องสลักน้อย"

แทนธราหัวเราะบ้าง "รู้นะว่าไม่ถนัด ที่ว่าดูแลนี่ก็ไม่ได้ดูแลมะลิคนเดียวหรอก แต่จะบอกให้คอยเทกแคร์บ้าง เพราะนักข่าวส่วนใหญ่เขาลงมากันทุกปี ค่ำงานมาก มะลิเพิ่งลงมาเป็นครั้งแรกอาจจะงงๆ แล้วเพื่อมะลียากได้ข้อมูลอะไร จะได้มีคนคอยตอบคำถามให้"

"ขอบใจ"

"แปลว่าตกลง?"

"อือ"

"ดีเลย"

"นี่...ว่าแต่เป็นยังไงมา ยังไงธาราถึงมาจัดงานนี้ได้ละ เลิกเป็นสาว NGOs แล้วหรือ"

"เปล่า ไม่ได้เลิก แต่เป็นการสงบศึกชั่วคราวต่างหาก"

"เห็นดื้อมาตลอด ทำไมยอมง่าย ๆ ละ"

"ปีนี้พ่อกับแม่อยากให้ลูกทุกคนอยู่พร้อมหน้า พี่คุณอุตส่าห์ยอมกลับมาทั้งที"

"พี่คุณ...พี่ชายของธารา ที่เคยเล่าว่าลาออกจากงานไปท่องเที่ยว ไช้ไหม"

"ใช่ คนที่รับโทรศัพท์ตะโกน"

"เสียงห้วนมาก"

แทนธาราหัวเราะคิก "ตั้งแต่กลับมารับหน้าที่จัดงานวิวาทิได้สมุทร อารมณ์ก็ขุ่นอย่างกับน้ำคลองหลังฮิปโปโปเตมัสทั้งฝูงลงไปตีแปลงเถียงกับพ่อและพี่ไทยตลอด นั่นก็โบราณ โน่นก็ไม่ได้ตั้งใจ นี่ก็ต้องปรับปรุง ขวางโลกตัวพ่อเสียล่ะ ฉันเลยต้องมาเป็นกันชน"

"สนุกแยะเลย"

"ไว้มะลิเจอพี่คุณตัวจริงแล้วจะเข้าใจ ฉันจะแนะนำให้รู้จัก"

เมลิสส้ายิ้มช้า "จ้ะอีกสองสัปดาห์เจอกันนะ"

"โอเค"

เมื่อมีเพื่อนที่ไม่ได้พบกันนานรออยู่ที่ปลายทาง เหตุผลส่วนตัวที่เคยคิดจะใช้ปฏิเสธงานนี้จึงอ่อนด้อยลงไปมาก เมลิสสาโทรศัพท์กลับไปหาสุซานุชทันที

"พินุชคะ มะลิตกลงรับงานค่ะ"

"ดีเลย พี่จะได้แจ้งทางผู้จัดไป" สุซานุชตอบอย่างยินดี

"ผู้จัดทราบแล้วค่ะ" เธอบอกปนหัวเราะ "โลกกลมค่ะพี่นุช มะลิรู้จักผู้จัดตั้งแต่สมัยเรียน"

"คุณแทนคุณนะเหรอ อ้อ...จบจากอังกฤษเหมือนกันนี่"

"ไม่ใช่ค่ะ ธารา...เอ้อ...คุณแทนธาราต่างหากค่ะ"

"จริงสิ มะลิกับคุณแทนธาราอายุเท่ากัน พี่ก็ลืมไป นึกถึงแต่คุณแทนคุณ เพราะเขาเป็นผู้จัดหลัก เอ...มะลียากได้ช่างกล้องไปช่วยงานสักคนไหม"

"พี่นุชไม่ชอบแนวการถ่ายภาพของมะลิหรือค่ะ"

เมลิสสาถามที่เล่นที่จริง ถึงแม้ว่าเธอจะไม่เคยเรียนถ่ายภาพโดยตรง แต่พ่อของเธอเป็นช่างภาพมืออาชีพ เธอได้จับกล้อง DSLR ตั้งแต่อายุยังไม่ถึงห้าขวบดี และมั่นใจว่าฝีมือการถ่ายภาพและโพสเซอร์ภาพนั้นอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ในงานนิตยสารระดับโลกได้สบายๆ

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกจ้ะ ภาพถ่ายของมะลิระดับมืออาชีพอยู่แล้ว แต่เห็นว่าจะได้เจอเพื่อน มีคนช่วยทำงานจะได้ผ่อนแรง อีกอย่าง...มะลียังไม่เคยเห็นจำนวนนักข่าวที่เข้าไปทำข่าวงานวิวาห์ได้สมุทร ตัวบางๆ ทำทางไม่ชอบแย่งชิงกับใครอย่างมะลิ พี่กลัวจะเบียดไม่ไหว"

"ไม่เป็นไรค่ะ มะลิสะดวกทำงานคนเดียว คล่องตัวมากกว่า"

"ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจมะลิจ้ะ เดี่ยวพี่จะได้ส่งชื่อมะลิให้คุณเอ๋เลย"

"ขอบคุณค่ะพี่นุช"

"พี่ต้องขอบคุณมะลิต่างหาก จะรออ่านคอลัมน์นะจ๊ะ"

"ค่ะ"

เมลิสสาหยิบปากกาขึ้นมาทาบนิ้วบนปฏิทิน ถึงแม้ว่าจะเป็นสาวยุคดิจิทัลที่บ้านก็ทุกอย่างของชีวิตไว้ในโทรศัพท์มือถือและคอมพิวเตอร์ แต่เธอก็ยังชอบที่จะจดไว้บนกระดาษด้วยอยู่ดี การได้

เห็นตารางงานง่าย ๆ ช่วยให้ลำดับขั้นตอนในการทำงานในใจเบื้องต้น
ได้อย่างมีระเบียบ

"งานวิวาร์ไต้สมุทร"

หญิงสาวลองเอ่ยชื่องานเต็มๆ ชัดถ้อยชัดคำ และพบว่าความหมาย
ของมันขมปร่าอยู่ในลำคอ เธอหันไปมองภาพถ่ายคู่กันของแทนคุณ
และแทนธรา แต่ครั้งนี้เธอให้ความสนใจกับคนเป็นพี่ชายมากกว่า
การมองผ่านๆ และมันก็ทำให้จังหวะหัวใจของเธอเต้นสะดุด

ภาพถ่ายขนาดเล็ก ไม่ชัดเจนของชายหนุ่มร่างสูง ผิวคล้ำ สวม
แว่นกันแดด อยู่ในชุดเสื้อยืดคอโปโลสีอ่อนและกางเกงสแล็กส์สีเข้ม
ดูคุ้นตาจนเกือบจะ...คุ้นใจ

เธอเขม่นมองอีกครั้งแล้วก็ส่ายหน้า

...ไม่ใช่หรอก

...ถึงโลกจะกลมและไม่ได้กว้างใหญ่อะไรนักหนา แต่มันก็ไม่ได้
เล็กถึงขนาดนั้น

เธออาจคิดถึงเขามากเกินไปจนทำให้เห็นใครต่อใครเป็นเขาไป
เสียหมด

...เขาที่เธอมอบหัวใจให้ไปทั้งดวง และเขาก็ขยี้มันทิ้งอย่างไม่ไยดี
จนเหลือกลาญ

บทที่ 2

เวลาสองสัปดาห์ผ่านไปรวดเร็วจนเมลิสสาตั้งตัวแทบไม่ทัน เธอเร่งเคลียร์งานและเริ่มเขียนนิยายที่วางโครงเรื่องเอาไว้จนถึงสองวันก่อนเดินทาง แม้ว่าจะเขียนไม่ได้ถึงเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ แต่เธอก็ยอมหยุดเขียนชั่วคราว ใช้เวลาหนึ่งวันเต็มอ่านข้อมูลเกี่ยวกับงานวิวาท์ใต้สมุทรและเมืองตรังอีกครั้ง นอนแต่หัวค่ำ เตรียมทั้งร่างกายและสมองให้เต็มที่กับงานที่รออยู่ ไม่ว่าจะเป็นงานเล็กหรือใหญ่ เธอทำแบบนี้ทุกครั้งเพื่อให้งานที่รับมาออกมาดีที่สุดในระดับที่จะทำได้เสมอ

วันศุกร์ที่ 10 กุมภาพันธ์...วันแรกของงาน เมลิสสามาถึงท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิแต่เช้าตรู่ เพื่อขึ้นเครื่องบินเที่ยวเข้าสู่จากกรุงเทพฯ สู่เมืองตรัง บริเวณหน้าเคาน์เตอร์สนามบินมีป้ายงานวิวาท์ใต้สมุทรขนาดย่อมตั้งเป็นจุดสังเกตอยู่ ผู้คนใส่เสื้อยืดสีขาวสกรีนรูปแท็งก์ออกซิเจนคู่อยู่ในเรือ โดยมีฉากหลังเป็นทะเลและหมู่เกาะของเมืองตรัง บริเวณแขนเสื้อมีภาพปลาสองตัวจับกันล้อมด้วยรูปหัวใจ แขนป้ายชื่อยาวอยู่ระดับอก ต่างเดินกันขวักไขว่จนไม่รู้ว่าเป็นใครเป็นใคร

ขณะที่เมลิสากำลังยืนเก้ๆ กังๆ อยู่นั่นเอง หญิงสาวผิวสองสี อายุประมาณสี่สิบต้นๆ ผมสั้น ร้างเล็ก ทำทางคล่องแคล่ว สวมเสื้อยืดเหมือนคนอื่นๆ ก็เดินตรงเข้ามาหา เอ่ยทักอย่างมั่นใจ

"คุณมะลิใช่ใหม่มะคะ"

"ค่ะ" เจ้าของชื่อพยักหน้า "พี่...เอ...หรือเปล่าคะ"

"ใช่แล้วค่ะ พี่เป็นเลขาฯ ของคุณแทนไทย มีหน้าที่ช่วยคุณแทนคุณและคุณแทนธาราดูแลความเรียบร้อยของงานนี้" อารดียิ้มจนตาหยี มองคนตรงหน้าด้วยสายตาชื่นชม "คุณมะลีนีเด่นอย่างที่คุณแทนธาราบอกจริงๆ ด้วย ดูแวบเดียวก็รู้เลย"

"ขอบคุณค่ะ" เมลิสตอบพร้อมยิ้มบางๆ อย่างไม่เคยอะเขิน เพราะชินกับคำชมแบบนี้มาตั้งแต่เข้าวัยรุ่น

รูปร่างของเธอสูงโปร่งกว่าหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสี่เซนติเมตร แต่ไม่แบนบางเพราะมีกล้ามเนื้ออย่างคนที่ออกกำลังกายเป็นประจำ วันนี้ขาเรียวยาวของเธออยู่ในกางเกงยีนรัดรูปสีซีด สวมทับด้วยเสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายสีขาวปักลวดลายดอกไม้เล็กๆ สีเดียวกันตัวยาวคลุมสะโพก ผิวของเธอไม่ได้ขาวละเอียดอย่างที่ควรเป็น แต่ถูกย้อมเป็นสีน้ำตาลเนียนด้วยอาชีพ งานอดิเรก และนิสัยที่ไม่เกรงกลัวต่อแสงแดด ใบหน้ารูปไข่ของเธอเรียวยาว สวยแปลกด้วยผสมผสานจากหลายเชื้อชาติ จนมองไม่ออกว่าเป็นคนชาติไหน แต่เครื่องหน้าของเธอทุกส่วนเหมาะเจาะลงตัว ไม่มากและไม่น้อยจนเกินไป คิ้วโก่งได้รูปตามธรรมชาติ ดวงตากลมโตสีเขียวมรกตเข้มอยู่ใต้ขนตาหนาเป็นแพ จมูกโด่ง โหนกแก้มสูง ริมฝีปากบนหยักบางรับกับริมฝีปากล่างอวบอัมมผดกหนานุ่มสีดำสนิทแสดกลางง่าย ๆ ยาวตรงถึงกลางหลังตัดปลายเป็นลอนใหญ่

หญิงสาวแต่งหน้าอ่อนๆ สวมรองเท้าหนังสานสีน้ำตาล ถือกระเปาะสพายใบใหญ่เข้าคู่กัน และกระเปาะลากใบเล็กอีกหนึ่งใบ เธอ

ไม่ใช่คนสวยจัดแบบดารานิดที่พอได้เห็นหน้าแล้วตะลึงค้าง แต่เธอสวยเก๋เหมือนนางแบบ มองได้นานๆ ไม่น่าเบื่อ ประกอบกับบุคลิกที่ดูสบายๆ แต่มั่นใจในตัวเองทำให้เธอโดดเด่นสะดุดตาอย่างไม่ต้องพยายาม

อาร์ดีส่งเสื้อยืดหน้าตาเหมือนกับที่คนอื่นสวมอยู่และป้ายชื่อให้พร้อมอธิบายว่า "นี่เป็นเสื้อยืดของงานนี้นะคะ เราแจกให้สื่อทุกคนจะใส่หรือไม่ใส่ก็ได้ค่ะ ส่วนป้ายชื่อนี้พี่รบกวนคุณมะลิห้อยคอไว้ตลอดเวลานะคะ สตาฟฟ์จะได้รู้ว่าเป็นใคร คุณมะลิเช็กอินหรือยังคะ"

"ยังเลยคะ"

"งั้นเดี๋ยวพี่ให้คนมาช่วย" อาร์ดีว่าพลางยืดตัวชะเง้อหาสตาฟฟ์

"ไม่ต้องหรอกค่ะพี่เอ" เมลิสสาแตะแขนผู้มีอายุมากกว่าเบาๆ "มะลิดูแลตัวเองได้ค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วง หลังจากเช็กอินแล้วต้องทำอะไรอีกไหมคะ"

"ไม่ต้องแล้วค่ะ คุณมะลิรอขึ้นเครื่องได้เลย พอถึงที่โน่นก็เดินตามกลุ่มสื่อนะคะ ถ้ามีปัญหอะไรก็โทรศัพท์เข้ามือถือของพี่ พี่เองก็มีเบอร์ของคุณมะลิแล้ว"

"ค่ะ ขอบคุณค่ะพี่เอ เชิญพี่เฝ้าตามสบายนะคะ เดี่ยวเจอกันที่โน่น"

ยังไม่ทันที่อาร์ดีจะตอบอะไรก็มีสตาฟฟ์อีกคนมาสะกิดไหล่ เธอจึงยิ้มเร็วๆ ให้กับหญิงสาวและเดินจากไป

เมลิสสาเก็บเสื้อยืดทั้งสองตัวใส่กระเป๋าสำหรับโหลดขึ้นเครื่องระหว่างเข้าแถวรอเช็กอิน เธอกวาดสายตามองไปรอบๆ และสังเกตเห็นป้ายของทุกคนไม่ว่าจะเป็นคู่บ่าวสาว ญาติคู่บ่าวสาว และสื่อหน้าตาเหมือนกันหมด แตกต่างเพียงชื่อและคำอธิบายสั้นๆ ได้ชื่อเท่านั้น อย่างเช่นของเธอมือชื่อ 'Melissa Monro' และนิตยสาร 'WanderLust' เขียนด้วยเมจิกสีดำ เรียกว่าดูเผินๆ แล้วยกไม่ออกว่าเป็นใคร

...แทนคุณและแทนธราไม่หน้าพลาดเรื่องแบบนี้เลย
เธออดสายหน้าด้วยความอ่อนใจและอดส่งสารสตาฟฟ์นิดๆ
ไม่ได้

"พี่คุณ"

เสียงใสๆ จากด้านข้างที่ตั้งแทรกเสียงดนตรีเข้ามาทำให้แทนคุณ
หันไปทางต้นเสียง ถ้ามองเสียงห้วน

"อะไร"

แทนธรายกนิ้วขึ้นจิ้มกลางหน้าผากพี่ชายแล้วก็หัวเราะ "ไม่เมื่อย
หน้าบ้างเหรอ ย่นไปหมดแล้ว เดี่ยวก็ไม่คืนรูปหรอก เอาเตารีดมา
รีดก็ไม่ได้เสียด้วย"

"ฮึ้ย" ชายหนุ่มบ่นนิ้วเล็กๆ ของน้องสาว "ก็มันหน้าหงุดหงิดนี่"

"ปล่อยวางบ้างเถอะโยม อัจฉริยวิภาที่ได้สมุทรนี้มีการจัดติดต่อกัน
มาตั้งหลายปีไม่เคยมีปัญหา ได้รับแต่เสียงชื่นชมจากสื่อทั้งในและ
ต่างประเทศ รวมถึงผู้ที่มีโอกาสมาร่วมงานทั้งหลาย..."

เสียงนิพนธ์ประดุจพระกำลังเทศนาทำให้เขาก็มองหน้าเธอ
ที่กำลังยิ้มทะเล้นให้แล้วก็หัวเราะพริตออกมา ทั้งจุกทั้งขำ

"สรุปว่าธราบอกให้พี่ปลง?"

"พี่คุณอยากกลับมาซ้ำเองนี่ จริงไหม"

"จริง"

แทนคุณยอมรับง่าย ๆ เขาเพิ่งจะกลับจากอียิปต์มาถึงประเทศไทย
และจังหวัดตรังได้ไม่ถึงสัปดาห์เพื่อรับช่วงการเตรียมงานวิภาที่ได้สมุทร
ต่อจากภูสิทธิ์ แทนไทยและนภเนตร แล้วเขาก็พบว่าตัวเองมีหน้าที่
เป็นหัวโขนและหุ่นกระบอกดีๆ นี่เอง เนื่องจากงานวิภาที่ได้สมุทรนั้น
ถูกจัดติดต่อกันมาเป็นปีที่สิบหก ถึงแม้ว่ามองจากภายนอกจะเป็น
งานสเกลใหญ่ แต่จริงๆ แล้วมีงบประมาณน้อยนิดเหลือเชื่อ เพราะ

เป็นงานที่ไม่หวังผลกำไรนอกเสียจากการโปรโมตจังหวัดให้เป็นที่รู้จัก
ต่อคนทั้งโลก ดังนั้นขอแค่ไม่ขาดทุนหลุดลุ่ยก็หรูแล้ว ทุกอย่างมี
แพตเทิร์นตายตัว สปอนเซอร์ ผู้จัดงาน ร้านอาหาร พิธีกร การแสดง
บนเวที รถรับส่ง ช่างภาพ โรงพิมพ์ สตาฟฟ์ ฯลฯ เครือข่ายทั้งหมด
เป็นเจ้าเดิมๆ ที่ร่วมงานกันมาหลายปี ขั้นตอนของพิธีการและสถานที่
ก็ฟิกซ์เอาไว้แน่นอน เรียกได้ว่าไม่มีพื้นที่ให้เปลี่ยนแปลงอะไรได้เลย
เขาเสนอความคิดเห็นอะไรไปก็ถูกตีกลับหมด ด้วยเหตุผลซ้ำๆ ซากๆ
ว่าไม่มีงบประมาณ หรือไม่ก็ได้จัดการไปเรียบร้อยแล้ว

ช่วงเดือนแรก...ชายหนุ่มปะทะคารมกับพ่อและพี่ชายหลายครั้ง
รำๆ จะบีบคอกันตาย ด้วยนิสัยส่วนตัวของเขาที่ถ้าจะไม่ทำก็จะ
ไม่เตะเลย ถ้าจะทำก็ขอให้มัน 'เพอร์เฟกต์' อย่างที่อยากให้เป็น ดีที่
น้องสาวคนเล็กกลับมาช่วยงาน ความใจเย็นและนุ่มนวลของแทนธรา
ช่วยให้สถานการณ์โดยรวมดีขึ้น แทนคุณพยายามปรับตัวให้เข้ากับ
การทำงาน 'แบบไทยๆ' จนได้ เขาทำใจปล่อยวางเรื่องต่างๆ ลงบ้าง
และสุดท้ายการเตรียมงานก็สำเร็จด้วยดี

วันนี้...แทนคุณและแทนธราเดินทางมาถึงท่าอากาศยานตรัง
ตั้งแต่เช้าตรู่ เดินทางตรวจตราดูแลความเรียบร้อยตั้งแต่ป้ายต้อนรับ
พนักงานโปรยดอกไม้ นักแสดงตัวเล็กตัวน้อยที่จะมารำกลองยาว
ฟ้อนมโนราห์ ซึ่งล้วนเป็นเด็กนักเรียนจากโรงเรียนในจังหวัดตรัง
หลายต่อหลายครั้งจนมั่นใจว่าไม่มีอะไรบกพร่อง

ก่อนเวลาที่เครื่องบินจะมาถึงเล็กน้อย ภูสิทธิ์ ภูสินธ์ และภุชนะ
นำชาวบ้านผู้หลักผู้ใหญ่ของเมืองตรัง ไปตั้งแต่ผู้ว่าราชการจังหวัด
ประธานหอการค้า รองผู้ว่าฯ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตรัง และ
เหล่าผู้บริหารองค์กรที่เป็นสปอนเซอร์ในการจัดงานมารอในตัวอาคาร
พอเครื่องบินลงจอด ภูสิทธิ์ก็นำชาวบ้านคนสำคัญเหล่านี้เข้าแถวเตรียมรับ
คู่วิวาร์และสื่อมวลชนที่มาจากกรุงเทพฯ

ทุกชั้นตอนก่อนถึงตอนนี้ก็เรียบร้อยดีอยู่หรอก แต่พอประตู
เครื่องบินเปิด ลีโอก็ถูกลงมาก่อนเพื่อเตรียมเก็บภาพสำคัญทุกชอต
ตามด้วยคิวิวาร์และแขกอื่นๆ ซึ่งมองจากมุมด้านข้างอาคารที่แทนคุณ
และแทนธาราเย็นเคียงกันอยู่ที่นี่ ดูไม่ออกว่าใครเป็นใคร เพราะทุกคน
ใส่เสื้อยืดของงานเหมือนกันหมด ป้ายก็เป็นสีเดียวกัน

ชายหนุ่มได้เสนอความคิดเห็นไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเสื้อของ
คิวิวาร์ นักข่าว ญาติ และสตาฟฟ์ควรจะมีสีแตกต่างกันให้เห็นได้ชัดเจน
แต่คำตอบที่ได้รับก็คือทางสปอนเซอร์ซึ่งเป็นแบรนด์ผลิตเสื้อผ้าชั้นนำ
ให้มาได้แบบนี้ พอเขาบอกว่าอย่างน้อยป้ายชื่อก็น่าจะเป็นคนละสี
คำตอบที่ได้รับก็คือทางโรงพิมพ์ซึ่งเป็นสปอนเซอร์ทำเพลตให้แบบเดียว
เท่านั้น

...จบข่าว

"ดูสับสนวุ่นวายชะมัด" แทนคุณอดบ่นไม่ได้

แทนธาราหัวเราะคิก "แต่ละคนรู้ว่าตัวเองมีหน้าที่อะไร
อย่างน้อยเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็เดินมาเป็นคู่ๆ คุณแบ้มกับคุณนัทก็เริ่มต้น
ทำหน้าที่พิธีกรแล้ว ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ"

"พี่รู้" เขาถอนหายใจสั้นๆ "ธาราดูแลที่นั่นตอนะ พี่จะล่องหน้า
ไปดูความเรียบร้อยที่ทุ่งค่าย แล้วเจอกันที่โน่น"

เธอยกมือขึ้นแตะขมับเหมือนทหารรับคำสั่ง "โอเคค่ะ"

เมลิสสามองดูความวุ่นวายตรงหน้าอย่างทิ้งๆ ที่ผ่านมาเธอทำ
สลับเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว เทศกาลและงานพิธีต่างๆ ในต่างประเทศ
มานาน นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้มาดูงานพิธีในประเทศไทย และยังไม่ทัน
จะเริ่มงาน เธอก็มีนกับ 'สื่อ' ที่มีจำนวนมากมายมหาศาลซึ่งต่างคน
ต่างแย่งชิงพื้นที่อย่างไร้ระเบียบ ไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหมคนไหน
ทั้งสิ้น แต่ดูเหมือนว่าทุกคนคุ้นชินกับสถานการณ์แบบนี้ ไม่มีการ

กระทบกระทั่งกัน

เริ่มตั้งแต่ที่เครื่องบินเพิ่งแตะล้อกับพื้น ยังจอดไม่สนิทดี ‘ลือ’ หลายคนก็ลุกจากที่นั่งไปยึดพื้นที่ตรงหน้าประตูทางออก พอประตูเปิดก็แย่งกันวิ่งลงไปด้วยด้านล่างเพื่อเตรียมถ่ายรูป

หญิงสาวซึ่งนั่งอยู่เกือบท้ายเครื่องไม่ได้ ‘เบียด’ ออกไปพร้อมกับลือเหล่านั้น แต่เดินตามคิวของตัวเองไปเรื่อยๆ พอออกมาขึ้นด้านนอกของเครื่องบินที่บันไดขั้นบนสุด เธอก็ได้เห็นการต้อนรับอย่างอุ่ณหณา ฝาคั่งจากชาวตรัง ป้ายต้อนรับหลากสีส่น มีพรมเหลืองปูให้คู่บ่าวสาว เดินผ่านแถวผู้หลักผู้ใหญ่ของเมืองตรังซึ่งรอคล้องพวงมาลัยต้อนรับอยู่ ด้านข้างมีการพ้อนรำจากเด็กๆ ด้วยจังหวะกลองสนุกสนานเร้าใจ สม่กับเป็นงานรื่นเริง เธอเห็นคนถือกล้องนับร้อยเดินกันขวักไขว่ไม่ เป็นระเบียบจนตาลายไปหมด เธอยกกล้องขึ้นถ่ายภาพบรรยากาศ หลายภาพ ก่อนจะเดินลงบันไดตามคนอื่นๆ ไป

เธอเดินถ่ายรูปเก็บบรรยากาศไปเรื่อยๆ จนคู่วิวาห์ได้รับมาลัย คล้องคอกันครบหมดแล้ว ก็มีเสียงประกาศจากพิธีกรให้มีการถ่ายรูป หมู่ด้านหน้าของป้ายงานวิวาห์ได้สมุทร

ผู้หลักผู้ใหญ่ของจังหวัดตรังเดินเรียงแถวไปยืนอยู่กึ่งกลางป้าย เป็นหลัก ยังไม่ทันที่คู่วิวาห์สามสิบกว่าคู่จะเดินไปถึงจุดหมายและ ตั้งแถว เหล่าช่างภาพก็รุกกันเข้าไปชิด จนสตาฟฟ์ต้องขอให้ถอยห่าง ออกมาเพื่อที่จะได้สามารถเก็บภาพมุมกว้างได้ทั้งหมด ลือเบียดและ บังกันอย่างไม่มืใครเกรงใจใคร ทุกคนต่างอยากได้รูปที่ดีที่สุด

เมลิสสาถูกดันและบังมุมหลายต่อหลายครั้ง และมันก็เตือนให้ เธอนึกได้ว่านี้แหละเป็นเหตุผลที่เธอไม่เคยอยากเป็นนักข่าวภาคสนาม หรือรับงานที่มีกำหนดการรีบเร่ง เธอใช้ความสูงและความเร็วถ่ายภาพ ในมุมที่ต้องการมาได้สองสามภาพ ก่อนที่เหล่าคู่บ่าวสาวจะสลายตัว เดินเข้าไปด้านในเพื่อเดินผ่านเหล่าหญิงงามในชุดไทยซึ่งคอยโปรย

ดอกไม้บนทางเดินให้ มีช่างภาพหลายคนจัดฉากการโปรยดอกไม้เพื่อให้ได้รูปที่สวยงาม

ขณะที่กำลังยืนเช็กภาพที่เพิ่งถ่ายไปอยู่นั่นเอง เธอก็รู้สึกว่ามีใครบางคนมาสะกิดไหล่ พอหันไปมองก็ได้เห็นรอยยิ้มขบขันจากใบหน้าที่คุ้นเคย

"ธारा"

เมลิสสาทักเสียงใส กวาดตามองเพื่อนสาวซึ่งสวมเสื้อยืดเหมือนกับคนอื่นๆ และกางเกงยีนขาสั้นส่วนสีฟ้าซีดจาง แทนธाराสูงหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร ซึ่งสูงกว่ามาตรฐานของสาวไทยทั่วไปเล็กน้อย ผิวขาวละเอียดยาวตากลมโต ปากนิต จมูกน้อย ดูน่ารัก น่าเอ็นดูมากกว่าสวยสะกดตา ใบหน้ารูปหัวใจที่ปราศจากเครื่องสำอาง ดูอ่อนเยาว์ราวกับเด็กนักเรียนมากกว่าหญิงสาวที่เรียนจบปริญญาโทมาได้หลายปีแล้ว

"โอ้โห...ธाराเหมือนกับถูกสต๊าฟฟ์ไว้ ไม่เปลี่ยนไปเลย"

"ชมใช่ใหม่นั่น"

"ชมสิ"

"แต่มะลิดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น สวยขึ้น"

"แก่ขึ้นใช่ไหม"

"ไม่ได้พูดแบบนั้นสักหน่อย" แทนธाराท้วงยิ้มๆ "เป็นไง การต้อนรับจากเมืองตรัง"

เมลิสสาเหลือกตาขึ้นเพดาน "ไม่รู้สิ แย่งไปรับการต้อนรับไม่ทันมิน่า... พี่นุชถึงได้ถามฉันว่าอยากได้ช่างกล้องมาช่วยสักคนไหม ฉันดันตอบปฏิเสธไป"

"ไม่ต้องห่วงเรื่องรูปในงานหรอก ถ้าถ่ายไม่ทันก็ไม่ใช่ไร พี่คุณไฟต์จนได้ช่างกล้องมืออาชีพเพิ่มจากเดิมอีกสองคน รับรองว่ามีรูปถ่ายทุกชอกทุกมุมของงาน เรายินดีทำซีดีแจกสื่ออยู่แล้ว ขอให้เขียนเนื้อหา

น่าสนใจเป็นใช้ได้ งานนัดของมะลิ สบายอยู่แล้วนี่"

"รู้สิว่างานนี้ธาราจะพูดถึงพี่คุณเยอะเป็นพิเศษ เยอะกว่าพี่ชายคนอื่น ๆ พี่ไทย พี่ภูมิ พี่ธรรค"

"ก็ทำงานด้วยกันนี่นา"

"พี่ชายขวางโลกของธาราอยู่ไหนล่ะ" เมลิสสาเลิกคิ้วถาม

"ล่องหน้าไปที่ทุ่งค่ายก่อนแล้ว เดี๋ยวเราจะตามไปที่นั่นกัน" แทนธาราบอกพลางพยักหน้าเรียกชายหนุ่มร่างกะทัดรัดผิวเข้มแบบคนใต้แท้ๆ เข้ามาแนะนำ "นี่สุรวัตน์ เรียกวัตน์ก็ได้ ฉันขอให้วัตน์ช่วยเทกแคร์มะลิเป็นพิเศษ ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามวัตน์ได้"

"ขอบใจมากธารา ฝากวนคุณวัตน์ด้วยนะคะ"

"ยินดีครับ" สุรวัตน์ตอบพร้อมรอยยิ้มอดพินสีขาวสะอาด

"งั้นเดี๋ยวฉันขอตัวก่อนนะมะลิ ต้องไปกับรถของแขกผู้ใหญ่ มะลิไปกับรถของสี่นะ"

"ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันมาทำงานนะ ไม่ได้มาเที่ยว"

"อ้อ ว่างานนี้เสร็จเมื่อไหร่ เราค่อย catch up กันนะ"

"โอเค"

เมลิสสาบอกพร้อมกับโบกมือให้แทนธาราที่กึ่งวิ่งกึ่งเดินตรงไปยังทางออก พอเธอหันไปทางสุรวัตน์ เขาก็ยิ้มให้เธออีกครั้ง

"คุณมะลิเชิญที่รถบัสดันที่สามนะครับ เป็นรถของสี่ เราจะใช้รถคันเดียวกันนี้ตลอดสามวันเลย"

"ค่ะ"

รถบัสดของสี่เป็นรถบัสดสองชั้นเหมือนคันอื่นๆ ต้องคอยสังเกตป้ายหมายเลขตรงกระจกหน้า เมลิสสาปีนบันไดขึ้นไปชั้นสองและพบว่าเก้าอี้เกือบทุกตัวถูกจับจองหมดแล้ว เท่าที่ได้เห็นป้ายผาดๆ ดูเหมือนว่าสี่ใหญ่เล็กมากันพร้อมเพรียง ไม่ว่าจะป็นช่องฟรีทีวี

ช่องเคเบิล หนังสือพิมพ์ ไปจนถึงเหล่าสื่อออนไลน์อย่างบล็อกเกอร์ต่างๆ และหลายคนก็รู้จักคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ค่อยๆ ทักทายกันข้ามไปมาลั่นไปหมด มีเพียงสื่อต่างประเทศที่ห้าคนที่นั่งกันกระจัดกระจายและคุยกันเงียบๆ เธอยิ้มน้อยๆ ให้กับผู้ที่ส่งสายตามองมา เดินไปนั่งบนเบาะว่างเกือบหลังสุด

ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา รถบัสก็จอดที่ 'ทุ่งค่าย' หรือชื่อเต็มๆ คือ 'สวนพฤกษศาสตร์สากลภาคใต้' ซึ่งเป็นทั้งสถานที่อนุรักษ์พันธุ์ไม้และสัตว์ป่า รวมทั้งเปิดให้ประชาชนเข้ามาเที่ยวชม พักผ่อนหย่อนใจ และเป็นสถานที่ซึ่งใช้จัดกิจกรรมการปลูกต้นไม้ของคู่บ่าวสาวและเหล่าแขกผู้มีเกียรติ

หญิงสาวเดินถ่ายรูปโตะด้านหน้าซึ่งจัดไว้ให้คู่บ่าวสาวทั้งสามสิบสี่คู่กรอกใบสมัครลงทะเบียน ตามด้วยโตะซึ่งมีอาหารว่างคอยบริการ ตามด้วยรูปคู่บ่าวสาวบางคู่ ซึ่งเธอสังเกตเห็นนอกจากมีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติแล้ว ยังมีหลากหลายวัยด้วย

ขณะที่กำลังถ่ายรูปบรรยากาศและแขกผู้มาร่วมงานเพลินๆ อยู่ นั่นเอง เสียงเรียกอย่างเป็นกันเองก็ดังขึ้นจากโตะ VIP

"อ้าว นั่นหนูมะลินี้"

เจ้าของเสียงคือภูสิทธิ์...พ่อของแทนธारा ซึ่งเมลิสตาเคยเจอเพียงครั้งเดียวช่วงงานรับปริญญา ซึ่งภูสิทธิ์และลัดดาวัลย์บินตรงมาร่วมงานด้วย ครอบครัวของเธอและครอบครัวของแทนธाराได้รับประทานอาหารคำร่วมกัน และก็ได้เจอกันอีกเลย ไม่น่าเชื่อว่าภูสิทธิ์จะจำเธอได้

"สวัสดีค่ะคุณพ่อ" เธอกระพุ่มมือขึ้นไหว้พ่อของเพื่อนด้วยสรรพนามตามที่ท่านบอกให้เรียกอย่างเป็นกันเองตั้งแต่แรก "คุณพ่อกับคุณแม่สบายดีนะคะ"

"สบายดีๆ แม่เขาไอนิดหน่อยเลยรออยู่บ้าน ค่อยมาร่วมงาน"

คืนนี้ มะลิเป็นยังงี้บ้าง ธาราเล่าให้พ่อฟังว่ามะลิจะมานานนี้ เอ้า...มาๆ พ่อจะแนะนำให้รู้จัก...ญาติๆ และคนสนิทกันทั้งนั้น"

เมลิสสายกมือทำความเคารพญาติและภรรยาซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของเพื่อน และเหล่าผู้หลักผู้ใหญ่ซึ่งเธอได้ทำการบ้านก่อนมานาน จึงรู้จักชื่อและหน้าตาดีอยู่แล้ว

"กินอะไรหรือยัง มานั่งด้วยกันไหม" ภูลิทธิชวนอย่างไม่มีการพิธีต้อง

เธอยิ้มน้อยๆ "ไม่เป็นไรค่ะ มะลิขอเดินถ่ายรูปดีกว่าค่ะ กลัวพลาดตอนสำคัญๆ ไป"

"งั้นก็ตามสบาย ขอบใจนะที่มานาน อ้าว...ธารามาพอดี พาเพื่อนไปหาอะไรกินสิ"

"ค่ะป้า" แทนธารารับคำยิ้มๆ และคล้องแขนเมลิสสาพาเดินออกมาด้วยกัน

"คุณพ่อยังแข็งแรงดีอยู่เลย จำแม่นมากด้วย"

แทนธาราย่นจมูก "ป้าฉันความจำดียิ่งกว่าช้างซะอีกนะ ไม่เคยลืมอะไรเลย น่ากลัวจะตายไป"

เมลิสสาหัวเราะเบาๆ "เพราะธาราดีอ่อนะสิ"

ระหว่างที่สองสาวเดินเคียงกันไปรอบๆ งาน แทนธาราชี้ให้ดูเหล่าคนดังที่มาร่วมงาน มีดาราสาวที่บังเอิญมาในฐานะแขกของคู่บ่าวสาวด้วย

"คุณรับอรุณ ชื่อเล่นจ๋า...เขาไม่ค่อยดังเท่าไร แต่ฉันชอบนะ"

แทนธาราบอกและเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับบ่าวสาวคู่ที่มีเรื่องราวน่าสนใจให้เมลิสสาฟัง ไม่ว่าจะเป็นคู่บ่าวสาวที่แต่งงานอยู่ด้วยกันมาเกือบสามสิบปีแล้ว และอยากทำอะไรพิเศษๆ ในปีี่สามสิบ คู่บ่าวสาวที่ติดใจงานแต่งงานได้ทะเลมากจนมาแต่งงานที่นี่ติดกันเป็นปีที่สี่แล้ว คู่บ่าวสาวต่างเชื้อชาติที่ได้พบรักกันอย่างไม่น่าเชื่อเหมือน

ในนิยาย หรือคู่บ่าวสาวซึ่งมีลูกชายตามมาร่วมงานด้วย

"อาสิท...สิทธาที่นั่งอยู่ตรงโน้นเป็นเพื่อนป้า" แทนธราพยักพเอ็ด
ไปทางคู่บ่าวสาวสูงวัยหน้าตาแจ่มใสที่กำลังหัวเราะให้กันอยู่ "อาสิทธา
รักกับอววรรณ...วรรณลิตั้งแต่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยนะ พอเรียน
จบอาสิทได้ทุนไปเรียนต่อต่างประเทศ ทั้งสองคนก็เลยจดทะเบียน
กัน อววรรณจะได้บินตามไปด้วยได้ นี้อยู่ด้วยกันมาสามสิบกว่าปียัง
ไม่เคยจัดงานแต่งงานเป็นเรื่องเป็นราวเลย ป้าก็เลยชวนมา นั่นพี่สน...
สิริธีร์...มะลิรู้จักมั๊ย"

เมลิสซาเอียงคอมองชายหนุ่มร่างสูงอายุประมาณสามสิบต้นๆ ที่
คุกเข่าเงยหน้าขึ้นพูดกับพ่อและแม่ของตัวเองด้วยรอยยิ้มที่เธอเชื่อว่า
สามารถทำให้สาว ๆ หลายคนเห็นแล้วละลายได้ ผิวของเขาขาวอมชมพู
พอเดาได้ว่าใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศเป็นเวลานาน ดวงตาเรียวสีดำนสนิท
ใต้คิ้วตกหนาเป็นประกายรื่นรมย์ จมูกโด่ง โหนกแก้มสูง ริมฝีปาก
ออกสีชมพู เขาสวมเสื้อเชิ้ตครีม กางเกงผ้าลินินสีน้ำตาลอ่อนและ
รองเท้าหนังสีน้ำตาลเข้ม แถมยังมีหมวกสานใบเก๋อยู่บนศีรษะ ดูดี
เหมือนกับเดินออกมาจากนิตยสารแฟชั่นสำหรับผู้ชาย ชะรอยเขาจะ
รู้สึกได้ว่ามีคนมอง จึงหันมาทางพวกเธอและยิ้มให้ เธอยิ้มตอบ
ตามมารยาท

"ไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัวแน่ๆ แต่อาจจะเคยเห็นหน้าจากที่ไหน
สักแห่ง คุณนี่ๆ"

"เธอ เห็นเขามองมาทางมะลิบ่อยๆ นึกว่ารู้จักกัน"

"เปล่า" คนไม่รู้ว่าถูกมองสายหน้า "ฉันไม่เคยพบเขามาก่อน
แน่ๆ"

"พี่สนเขาจบโทสถาปนิกจากอเมริกา ตอนกลับมาใหม่ๆ เขาเล่น
มิวสิกวิดีโอและมีงานโฆษณาหลายชิ้น หลังจากนั้นก็เปิดบริษัทของ
ตัวเอง กำลังไปได้สวยเชียว ได้รับทำโปรเจกต์ใหญ่ๆ หลายโปรเจกต์

เขาได้รับเลือกให้ลงคอลัมน์ Top 40 หนุ่มโสดในฝันของสาว ๆ ด้วยนะ ตอนนี้กำลังเนื้อหอมเชียวละ สาว ๆ แย่งกันตอมหิ้ง"

"โพรไฟล์ดีขนาดนี้ โสดจริงหรือ" เมลิสสาเลิกคิ้วถามเล่น ๆ
แทนธาราหัวเราะคิก "โสดนะ แต่คงไม่สดหรอก มะลิสนใจมั๊ย"
คนถูกถามปฏิเสธทันที "ไม่ละ ไม่ชอบแย่งชิงกับใคร"

"สายไปแล้วละ" คนตัวเล็กกว่าว่า เพราะบุคคลที่ถูกพาดพิงถึงกำลังเดินตรงมาหาพร้อมรอยยิ้มกว้าง

สิริธีร์มองเมลิสสาด้วยสายตาหวานจำขึ้นชมอย่างไม่ปิดบัง ขณะที่ปากทักแทนธารา "น้องธารา ไม่ได้เจอกันนาน สวยขึ้นนะครับ"

"ที่พี่สนเห็นธาราสวยขึ้นเพราะพี่สนไม่ได้มองธารา" คนถูกทักตอกกลับหน้าตาเฉย ดวงตาสีน้ำตาลพราวด้วยความขบขัน "พี่สนกำลังมองเพื่อนของธาราอยู่นี้คะ"

ใบหน้าของ 'เพื่อน' ซับสี่เลือดขึ้นมาเล็กน้อย ส่วนชายหนุ่มหัวเราะลั่นอย่างอารมณ์ดีโดยไม่ได้ละสายตาไปจากเป้าหมายเลย

"ไม่แนะนำเพื่อนหน่อยหรือครับธารา"

"เพื่อนของธาราชื่อมะลิคะ มะลิ นี่พี่สน"

"ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ" เมลิสสาเอ่ยขึ้นก่อนเมื่อเห็นเขาง้นไป

สิริธีร์มองหญิงสาวตรงหน้าด้วยความประหลาดใจ "ผมไม่นึกว่าคุณจะมีชื่อไทยและพูดภาษาไทยได้ชัดแบบนี้ คุณดูไม่เหมือนคนไทยเลยนะครับ ป้ายชื่อก็เป็นชื่อภาษาอังกฤษ"

"ฉันเป็นลูกครึ่งค่ะ"

เมลิสสาตอบสั้น ๆ โดยไม่คิดจะขยายความอะไรไปมากกว่านั้น เขาพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่เธอไม่ได้ยินเพราะมองเลยไหล่ของ เขาไปด้านหลัง สายตาสะดุดอยู่ที่ใครคนหนึ่งซึ่งกำลังเดินเข้ามาใกล้ และภาพที่เห็นก็ทำให้เธอลืมหายใจไปชั่วขณะ ยกมือขึ้นแตะกึ่งกลางหน้าอกอย่างลืมหัด ลืมผัสได้ถึงความแข็งแกร่งของเหรียญทองซึ่งห้อยคออยู่

ภายในเสื้อที่สวมอยู่

...เป็น...เขา...จริงๆ

...หรือว่า...เป็นแค่ภาพมายาที่เธอสร้างขึ้นมาด้วยความโหยหา
จากห้วงลึกของหัวใจกันแน่

พิธีแต่งงานในฝันของหลายๆ คนคงมี 'วิวาห์ใต้สมุทร' อันแสนโรแมนติกรวมอยู่ด้วย
และอย่างที่ใครๆ ก็รู้ว่าการใหญ่เช่นนี้จัดขึ้นโดยครอบครัว 'ภูมิกุรา' พู่ทองอิทธิพล
แต่คงคาดไม่ถึงกับหรือค่าใช้จ่าย... ว่าอเวนต่นีจะทำให้หนุ่มๆ บ้านนี้ขายออกหมด!

หลังจากเดินทางท่องเที่ยวและเก็บเกี่ยวประสบการณ์อยู่ต่างประเทศเสียนาน
'แทนคุณ' หนุ่มเจ้าสำราญแห่งบ้านภูมิกุราก็ต้องยอมจำนนต่อพ่อแม่พี่น้องที่โกรธทุกเข้าคำ
เพื่อให้เขากลับมาช่วยกิจการที่บ้าน ชายหนุ่มจึงหวนคืนสู่เมืองตรังอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอน
งานแรกที่ได้รับมอบหมายก็คือการจัดงาน 'วิวาห์ใต้สมุทร'
ซึ่งครอบครัวของเขาเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงมาตั้งแต่ต้น

ขณะเดียวกัน 'เมลิสสา' คอสมินิสต์คนเก่งก็ถูกส่งตัวมาตรังเพื่อทำข่าวงานนี้โดยเฉพาะ
จริงๆ เธอก็ไม่ยอมมาอยู่ในที่ที่มีกองทะเลกว้างซึ่งจะทำให้คิดถึงความหลังหรือคน
นั้นมันเจ็บปวดเกินไป! แต่มีอาชีพอย่างเธอต้องแยกเรื่องงานออกจากเรื่องส่วนตัวถึงจะถูก

แน่นอนว่าหญิงสาวไม่เคยคิดมาก่อนด้วยการมาตรังครั้งนี้จะทำให้เธอได้พบกับ 'ทิว' อีกครั้ง
เขาคืออดีตคนรักที่เลิกรากันแบบจบไม่สวยเท่าไร
และเมื่เขาจะทำทางขึ้นฝั่งแทนคอยพุดจากระเหินกระเหินใส่เธอ
แต่ไม่รู้ทำไบน... ลึกๆ ในหัวใจกลับบอกว่า... เขาเองก็ต้องการเธออยู่เช่นกัน!

ความรู้สึกด... ที่เรียกว่ารัก

ISBN 978-616-06-0794-5

9

786160 607945

ราคา 199 บาท